



PUBLICAȚIE RELIGIOASĂ DE TEOLOGIE, OPINIE ȘI INFORMARE A MITROPOLIEI CREȘTIN ORTODOXE
AUTONOME DE BERBAO ȘI EUROPA (DUPĂ CALENDARUL PATRISTIC)

ANUL XIV

Nr. 7 - 12

Iulie - Decembrie

2024

Apare cu binecuvântarea Înalț Preasfințitului Dr. ONUFRIE POP, Arhiepiscop de Bergamo și Mitropolit Primat

Cuvânt duhovnicesc DESPRE TAINA PREOȚIEI

Lubiți frați și surori întru Domnul,

Spre deosebire de celelalte Taine, în care harul dumnezeiesc se împărtășește credincioșilor prin preot în calitate de săvârșitor al acestora, Preoția sau Hirotonia este Taina prin care o persoană e consacrată în scopul de a săvârși toate celelalte Taine, ca reprezentant văzut al lui Hristos, adevăratul săvârșitor al tuturor Tainelor. Așadar, Preoția sau Hirotonia este Taina în care, prin punerea mâinilor episcopului și prin rugăciune, harul divin se pogoară asupra unui candidat anume pregătit, sfințindu-l și așezându-l într-o treaptă a ierarhiei bisericești, împărtășindu-i acestuia puterea de a învăța cuvântul lui Dumnezeu, de a săvârși lucrările sfinte și de a-i conduce pe credincioși pe calea mântuirii. Precum se poate vedea, hirotonia e Taina prin care cel ce a primit-o este îndreptățit să continue în Biserică întreita slujire a Mântuitorului Hristos.

Efectele acestei Taine sunt următoarele: a) împărtășește celui hirotonit harul și puterea de a împlini toate cele ce țin de treapta în care a fost sfințit (cf. 1 Tim 4,14; 2 Tim 1, 6; FA 20, 28; Tit 1, 5 ș.a.). b) Imprimă asupra celui hirotonit un caracter neșters (indelebil), făcându-l membru al tagmei sau cinului preoțesc. Izvorul preoției văzute în Biserică este preoția nevăzută a Mântuitorului Iisus Hristos, de aceea, preotul săvârșește lucrările sfinte în Biserică în numele lui Iisus Hristos.

Instituirea Tainei. Taina Preoției a fost instituită de Mântuitorul Hristos după învierea Sa din morți, atunci când arătându-Se Apostolilor, le-a zis: „Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, și Eu vă trimit pe voi. Acestea zicând, a suflat asupra lor și le-a zis: Luați Duh Sfânt, cărora le veți ierta păcatele, le vor fi iertate și cărora le veți ține, vor fi ținute" (In 20, 21-23). Dar înainte de a Se înălța la cer, pe aceiași Apostoli i-a trimis în misiunea cu care au fost încredințați, după ce mai întâi vor fi primit pe Duhul Sfânt spre a fi întăriți cu putere de sus, adică să învețe toate neamurile, să le boteze în numele Sfintei Treimi și să-i învețe pe toți să păzească cele poruncite lor, asigurându-i că El va fi cu ei până la sfârșitul veacurilor (cf. Mt 28,19-20; comp. FA 1, 8 ș.u.). La rândul lor, Apostolii au hirotonit și așezat episcopi, preoți și diaconi, transmitându-le același har, iar episcopii au primit de la Apostoli porunci și îndrumări privitoare la modul și condițiile în care și ei, la rândul lor, vor

putea hirotoni episcopi, preoți și diaconi (cf. 1 Tim 4,14; 2 Tim 1, 6; FA 6, 6; 14, 23; 1 Tim 3, 2-15; Tit 1, 5 ș.a.).

Săvârșitorul acestei Taine este numai episcopul. Acest fapt rezultă chiar din îndrumările date de Sfântul Apostol Pavel celor doi ucenici ai săi, Timotei și Tit, pe care el însuși i-a hirotonit: „Măinile sa nu-ți pui degrabă pe nimeni, nici să te faci părtaș la păcatele altora” (1 Tim 5, 22), îi scrie el lui Timotei, iar lui Tit de asemenea: „Pentru aceasta te-am lăsat în Creta, ca să îndreptezi cele ce lipsesc și să așezi preoți prin cetăți” (Tit 1, 5). Aceasta, deoarece numai episcopul are plenitudinea harului în Biserică, precum spune Sfântul Epifanie: „Demnitatea episcopului are



îndeosebi ca scop de a naște părinți, căci episcopilor li se cuvine a înmulți părinții în Biserica lui Hristos”.

Taina Hirotoniei se săvârșește în cadrul Sfintei Liturghii prin punerea mâinilor episcopului pe capul celui ce se hirotonește și prin rostirea rugăciunii: „Dumnezeiescul har, care pe cele neputincioase le vindecă și pe cele cu lipsă le împlinește, hirotonește pe cucernicul ipodiacon, diacon, preot (N) în diacon, preot, episcop. Să ne rugăm dar pentru dânsul ca să vină asupra lui harul Sfântului Duh”.

Primitorul Tainei este o persoană de parte bărbătească, de religie ortodoxă, care îndeplinește condițiile fizice, morale și intelectuale necesare, având o pregătire specială în acest sens. În Biserica Ortodoxă și cea Romano-Catolică, femeile nu sunt admise la hirotonie, pe temeuri biblice și patristice. În ultima vreme însă, în numeroase ramuri ale protestantismului, femeile sunt admise la slujirea preoțească.

Remarcăm aici că împotriva unui sinod de la Elvira (Spania) din anul 306, care a impus în Biserica Apuseană celibatul obligatoriu al clerului, Sinodul I ecumenic a hotărât că celibatul nu e obligatoriu pentru nici o treaptă din cler, păstrându-se astfel pe mai departe vechea datină ca aceia care s'au căsătorit o singură dată înainte de hirotonie să poată fi ridicați în orice treaptă ierarhică (cf. 1 Tim 3, 2). Abia Sinodul VI ecumenic, spre a înlătura practica nepotismului în Biserică, a hotărât ca episcopii să fie necăsătoriți, în timp ce pentru clerul din celelalte trepte a rămas în vigoare hotărârea amintită a Sinodului 1 ecumenic.

Taina Preoției se dă în trei trepte: episcop, preot și diacon, plenitudinea puterii preoțești primind-o episcopul. Preoția trebuie să aibă continuitate sau succesiune apostolică neîntreruptă, ceea ce înseamnă că ea trebuie să aibă continuitate directă și neîntreruptă de la Sfinții Apostoli și până în zilele noastre.

Spre deosebire de Biserica Ortodoxă, de cea Romano-Catolică, de Bisericile Vechi- Orientale și, în parte, de Biserica Anglicană, care învață că ridicarea la demnitatea și slujirea preoțească se

face printr'o Taină specială, anume Preoția sau Hirotonia (Taina punerii mâinilor preoților), prin care cel hirotonit primește Harul întregii slujiri: de a învăța cuvântul Evangheliei, de a săvârși cele sfinte și de a-i conduce pe credincioși pe calea mântuirii, protestanții și unele denominațiuni creștine susțin că nu există o Taină a Preoției. Ei resping această Taină pe temeiul învățaturii celor dintâi reformatori cu privire la caracterul nevăzut al adevăratei Biserici, care n'are nevoie de existența unei ierarhii bazate pe hirotonie. Ei susțin că nu există o astfel de Taină a Hirotoniei, deoarece toți creștinii sunt preoți și deci oricare dintre ei poate fi încredințat de comunitate să îndeplinească slujirea preoțească, această sarcină fiind revocabilă. Așadar, ca membri ai Bisericii văzute, toți creștinii sunt de un singur fel, între preoți și credincioși nefiind nici o deosebire. Aceasta este concepția despre preoția universală sau obștească. Acest mod de a concepe preoția e însă în vădită contradicție cu numeroase texte din Noul Testament, din care rezultă, cum vom vedea, că ierarhia este ființială Bisericii, ea constituind un sistem de conducere de drept divin (jure divino), ca să ne folosim de terminologia lor.

Protestanții și denominațiunile creștine, în deplin acord cu vechiul protestantism care a proclamat deosebirea între sacerdotium (preoție) și ministerium (slujire preoțească), afirmă despre cea dintâi (sacerdotium) că aparține de drept divin tuturor credincioșilor, în timp ce cea de a doua

(ministerium) este numai de drept uman. Din acest motiv, ei resping preoția ca Taină.



Bazându-se pe textele din 1 Ptr 2, 5: „Și voi înșivă... faceți-vă pe voi casă duhovnicească, preoție sfântă, ca să aduceți jertfe duhovnicești...” și 1 Ptr 2, 9: „Voi sunteți seminție aleasă, preoție împărătească, neam sfânt, popor agonisit de Dumnezeu, ca să vestiți în lume bunătățile Celui ce V'a chemat...”, precum și pe cel din Ap 1, 6: „Și ne-a făcut pe noi împărăție-preoți lui Dumnezeu, Tatăl Său...”, ca și Ap 5, 10: „Și i-a făcut

Dumnezeului nostru împărăție și preoți și vor împărați pe pământ”, toți protestanții și celelalte denominațiuni sunt adepții concepției despre preoția universală, care prin Botez aparține de drept divin tuturor credincioșilor, dar de drept uman, slujirea preoțească este încredințată de comunitate anumitor persoane (bărbați și chiar femei), fără ca acestea să fie instituite în această funcție prin vreo Taină specială, ci numai printr'o ceremonie simbolică: punerea mâinilor de către ceata prezbiterilor (cf. 1 Tim 4, 14), prin care ele primesc de la comunitate delegația de a învăța cuvântul lui Dumnezeu, de a săvârși lucrările sfinte și de a-i conduce pe credincioși (cf. Conf. Helv. II, 18).

O astfel de concepție despre preoție este greșită, ceea ce se poate dovedi cu numeroase texte din Sfânta Scriptură, precum și cu mărturiile unanime ale Sfintei Tradiții. Astfel, se știe că Mântuitorul, la puțină vreme după ce Și-a început activitatea, Și-a ales un număr de doisprezece Apostoli, iar apoi șaptezeci de ucenici; de asemenea, Apostolii au instituit ca Apostol în locul lui Iuda pe Matia, precum au ales și hirotonit pe cei șapte diaconi și au așezat în cetăți preoți și episcopi. De aici rezultă că în Biserică de la început unii au fost păstori, iar alții păstoriți, cei dintâi fiind așezați în oficiul lor de însuși Duhul Sfânt. Aceasta înseamnă însă că nu orice creștin poate îndeplini slujirea preoțească, ci numai cei ce posedă harul și puterea preoției de la Duhul Sfânt, printr'o Taină specială, Hirotonia. În acest sens, Sfântul Apostol Pavel îi întreabă pe corinteni: „Oare toți sunt Apostoli? Oare toți sunt prooroci? Oare toți sunt învățători?” (1 Co 12, 29).

În privința preoției universale, atât Biserica noastră, cât și cea Romano-Catolică recunosc că toți creștinii posedă o preoție universală: toți creștinii au chemarea să-l aducă slujire lui Dumnezeu între cei ce nu sunt creștini, așa după cum în Vechiul Testament întreg poporul evreu forma o „preoție împărătească”, având chemarea să slujească împăratului Dumnezeu între celelalte neamuri (cf. Is 19, 6; Is 61, 6; Ps 23, 6 ș.a.). Dar precum în Vechiul Testament preoții, în sens propriu, erau numai cei din seminția lui Aaron, la fel și în Noul Testament, preoți care să poată săvârși Tainele erau numai cei instituți prin Taina Hirotoniei, prin care ei dobândesc un har special pentru această slujire, pe care ceilalți creștini nu-l au.

De altfel, chiar în Epistola I a Sfântului Apostol Petru, din care protestanții și denominațiunile creștine iau textele principale în favoarea concepției lor, există un alt text din care rezultă în mod neîndoielnic deosebirea dintre preoția sacramentală și cea universală, pe care o face același Apostol: „Pe preoții cei dintre voi îi rog ca unul ce sunt împreună-preot: păstoriți turma lui



Dumnezeu..." (1 Ptr 5,1-2). Din acest text rezultă fără putință de tăgadă că nu toți creștinii sunt preoți în sens propriu, ci numai cei ce au o preoție asemenea celei a Apostolului Petru, cu care el este împreună-preot.

Caracterul de Taină al preoției sacramentale îl dovedesc numeroase texte din Noul Testament, dintre care amintim următoarele: 1 Tim 4, 14; 2 Tim 1, 6; FA 20, 28; Evr 5, 1-10; 1 Co 12, 28-29; Ef 4, 11-12; Rm 12, 6-8; 1 Ptr 4, 10 ș.a. Dintre acestea considerăm că

textele clasice din care rezultă caracterul de Taină a Preoției sunt următoarele: „Nu fi nepăsător de darul care este întru tine, ce ți s'a dat prin proorocie, cu punerea mâinilor preoțimii" (1 Tim 4, 14); „Te îndemn să ții aprins darul lui Dumnezeu care este întru tine prin punerea mâinilor mele" (2 Tim 1, 6) și: „Luați aminte de voi și de toată turma întru care Duhul Sfânt V'a pus pe voi episcopi, ca să păstoriți Biserica lui Dumnezeu, pe care a câștigat-o cu sângele Său" (FA 20, 28).

Cât privește Sfânta Tradiție, ea se pronunță cu vigoare în favoarea distincției preoției sacramentale, ceea ce rezultă în primul rând din spiritul a numeroase canoane ale Sinoadelor ecumenice și particulare, care cuprind diferite sancțiuni privitoare la preoții care s'au făcut nevrednici de slujirea lor. De asemenea, Sfintii Părinți în unanimitate consideră Preoția ca Taină, unii dintre ei scriind lucrări speciale asupra ei, cum sunt: Sfântul Grigorie Teologul - Despre fugă, Sfântul Ioan Gură de Aur - Despre preoție; Sfântul Ambrozie de Milan - De officiis mistorum (Despre îndatoririle miniștrilor); Sfântul Grigorie cel Mare - Cartea regulilor pastorale ș.a. Rolul important și ireductibil al ierarhiei în biserică l-a arătat în mod magistral Sfântul Dionisie Areopagitul, în scrierea sa, Despre ierarhia bisericească.

Respingând preoția sacramentală și rupându-se de această preoție, legată de ierarhie prin succesiune apostolică, protestantismul nu mai posedă capacitatea de a săvârși Tainele, cu excepția Botezului. Teologul S. Bulgakov caracterizează astfel situația în protestantism: „Suprimarea ierarhiei a deposedat lumea protestantă de darurile Cincizecimii, comunicate în Tainele și cultul Bisericii prin ierarhie, care a primit puterile ei de la Apostoli și de la urmașii lor. Din această cauză lumea protestantă devine asemănătoare creștinilor care, deși sunt botezați în numele Mântuitorului Iisus, n'au primit Duhul Sfânt, pe care mâinile Apostolilor îl transmiteau de sus"

ASOCIAȚIA RELIGIOASĂ
BISERICA CREȘTINĂ ORTODOXĂ VALAHĂ

Recunoscută de către Secretariatul de Stat pentru Culte prin Avizul Nr. 32/14.12.2017
Blog: www.bisericaortodoxavalaha.wordpress.com Mail: asociatiabcov@gmail.com

Correspondență: Cabinet individual de avocat „Pop Octavian”, str. Calea Martirilor 1989, nr. 62, bl. E1, sc. b, ap. 17, C.P. 300727, Timișoara
Președinte: Episcop Nicolae ILIE. Tel. 0748 595 007 Vicepreședinte: Arhiepiscop Teofilact ANGHEL Tel. 0760 535 010

C.I.F. 39214603 **NR. 310/12.09.2024**

HOTĂRÂREA PERMANENȚEI SFÂNTULUI SINOD

În temeiul art. 41, alin. 2, lit. B din Legea Cultelor, nr. 489/2006, în baza căreia funcționăm prin Hotărârea Înaltei Curți de Casație și Justiție, nr. 3965/11.12.2017, din dosarul nr. 2150/62/2015, a Avizului Secretariatului de Stat pentru Culte, nr. 32/14.12.2017, a Hotărârii Judecătorei Zărnești din Dosarul nr. 3898/338/2022 pentru modificarea Statutului de organizare și funcționare al Asociației religioase „Biserica Creștină Ortodoxă Valahă” și în conformitate cu prevederile art. 140 din Noul Statut, în urma propunerilor Înalț Preasfințitului Părinte, dr. dr. h.c. Onufrie POP, Arhiepiscop și Mitropolit al ABCOV, președinte onorific al Sfântului Sinod și chiriarh al Eparhiilor de Stil Nou ale ABCOV din regiunile Oltenia, Banat și Ardeal,

Permanența Sfântului Sinod a hotărât:

Art. 1. Episcopul Vicar-Mitropolitan Mihail ILIN se numește în funcția de membru titular și cu drept de vot al Sfântului Sinod și devine Episcop titular.

Art. 2. „Vicariatul ABCOV din regiunea Olteniei” se transformă în „Eparhia ABCOV din regiunea Olteniei”, avându-l ca și Chiriarh pe Preasfințitul Mihail ILIN.

Art. 3. Episcopul titular Mihail ILIN va avea în subordinea sa întregul personal clerical al ABCOV, (de Stil Nou), din regiunea Olteniei.

Art. 4. Episcopul titular va participa la toate convocările Sfântului Sinod și va prezenta în mod obligatoriu propriile sale puncte de vedere.

Art. 5. Pomenirea sa la sfintele slujbe ale ABCOV se va face ca și „Preasfințitul Episcop Mihail”.

Art. 6. În toate domeniile de activitate din cuprinsul Eparhiei sale, Episcopul titular se consultă cu ceilalți membri ai Sfântului Sinod și este subordonat Mitropolitului său.

Prezenta Hotărâre va fi actualizată în termen de cel mult 3 luni de la data emiterii, forma actualizată urmând a fi prezentată Instanței Ministrului Justiției pentru aprobare.

Pentru îndeplinirea procedurii legale, toți cei 4 Episcopi titulari ai Sfântului Sinod al ABCOV sunt obligați să transmită certificatul de cazier fiscal în original, acesta urmând să fie transmis Judecătorei, în conformitate cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 39/2015, alături de toate celelalte documente cerute de către legislație, statut și dispozițiile Instanței.

Astăzi, 12 Septembrie 2024



† EPISCOP NICOLAE,
Președintele Sfântului Sinod al ABCOV



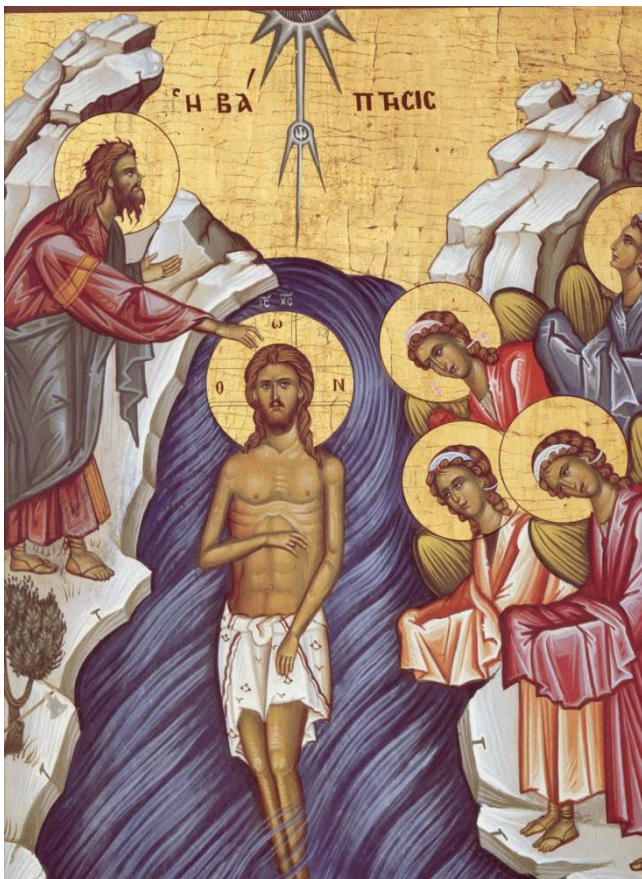
Cuvantari duhovnicesti DESPRE TAINA SFÂNTULUI BOTEZ

Botezul, ca practica, este cea mai veche Taina. Primul botez, simbolic, a fost potopul. Oamenii in aceea vreme, ca si in zilele noastre, erau incarcati de pacate si numai o inundatie universala, un potop, a putut sa spele toate pacatele lumii. A ramas numai Noe cu copiii sai si cu cei pe care i-a luat impreuna in corabia si animalele de toate felurile.

Deci, primul potop a spalat pacatele pamantului, pentru ca pacatele oamenilor - unele mai mari, altele mai mici, altele foarte mari -, se revarsa si asupra pamantului, au influenta universala asupra vietii de pe glob.

In rugaciunile de ploaie se spune ca nu ploua, din cauza pacatelor oamenilor. Si de aceea, cand se va implini ceea ce a spus Mantuitorul Hristos, va veni intr-o buna zi sfarsitul acestui pamant, care nu va fi prin apa, cum a fost pe vremea lui Noe, ci prin foc.

Deci, primul botez universal a fost potopul. Al doilea botez, mai restrans, a fost botezul poporului evreiesc cand a trecut prin Marea Rosie. Si acest botez a fost curatitor de pacate, caci a curatit



pe fiii lui Israil cat au stat in Egipt. Erau poporul lui Dumnezeu, insa aveau si ei pacate si, trecand prin Marea Rosie, au fost curatiti de pacatele lor. Au trecut pe o adevarata carare prin mijlocul marii; iar valurile stateau de parte si de alta, ca si cum erau incheiate. Numai cand au trecut armatele lui Faraon pe aceasta cale a marii atunci s-au revarsat valurile si au inecat pe egipteni, care voiau sa uida pe cei fugiti din Egipt, adica pe acest popor al lui Dumnezeu.

Un botez mai apropiat de crestinism este botezul Sfantului Ioan Botezatorul de la raul Iordanului, care, dupa cum stiti, a fost un botez de pocainta : Si se botezau de catre el - de catre Sfantul Ioan Botezatorul - in raul Iordan, marturisindu-si pacatele. Acest botez era curatitor de pacate.

Iar Botezul Sfantului Ioan a fost asa : Sfantul Ioan a iesit din pustie si a inceput sa invete lumea care venea la el. A avut de la inceput o mare popularitate. Firea lui uscativa, prin post si rugaciune, trupul lui sfintit prin nevointa pustiei, pentru ca nu a mancat niciodata paine, cum spune in Evanghelie, ci lacuste si miere

salbatica, acest inger in trup, cum este infatisat in iconografie, a practicat botezul pocaintei, invatand pe oameni sa se caiasca de pacate, si ii boteza in Iordan. Botezul lui Ioan pregatea pe evrei sa creada in Hristos.

In sfarsit este si botezul Mantuitorului, pe care l-a primit de la Ioan in Iordan. Acesta nu era izbavit de pacate, ci era un botez pentru sfintirea naturii si mai ales pentru sfintirea apelor. Iisus nu avea pacate, asa cum El Insusi spune : Cine Ma poate vadi pe Mine de pacat ?

Intre botezul Sfantului Ioan Botezatorul si botezul Mantuitorului Hristos este o mare deosebire. Botezul Sfantului Ioan este un botez al pocaintei, un botez numai cu apa. Botezul Mantuitorului este botez cu apa, cu Duh Sfant si cu foc. Botezul Mantuitorului este cu totul superior acestui botez al pocaintei. Botezul nostru, al crestinilor, isi are temeiul tot in aceasta mare zi a Botezului Domnului. Dar este o porunca speciala data de Mantuitorul Hristos dupa invierea Sa, o porunca lasata catre Sfintii Apostoli, ca, mergand in toata lumea, sa invete pe oameni si sa-i boteze in numele Tatalui si al Fiului si al Sfantului Duh.

Abia in viata crestina botezul are un caracter special, de Taina, fiind una din cele sapte Taine ale Bisericii crestine. Stiti care sunt cele sapte taine ale Bisericii ? In primul rand Botezul, apoi Mirungerea, sau Ungerea cu Sfantul Mir, Sfanta Impartasanie, Spovedania, Casatoria, Preotia si Sfantul Maslu.

Sapte Taine legate cu cele sapte daruri ale Duhului Sfant. Aceste Sfinte Taine se pot compara cu cele sapte Laude ale Bisericii, pe care le stim : Rugaciunea de la miezul noptii sau Miezonoaptea, Utrenia, Ceasul intai, Ceasul al treilea, Ceasul al saselea, Ceasul al noualea, Vecernia si Pavcernita.

Deosebirea intre cele sapte Laude si cele sapte Sfinte Taine este si aceasta : cele sapte Laude au timpul lor bine precizat prin slujbele Bisericii si sunt publice, adica rugaciunile se citesc la strana. Sfintele Taine, unele din ele sunt savarsite in biserica, mai ales Sfanta Impartasanie, si se savarsesc pentru diferiti credinciosi.

Celelalte Sfinte Taine, Spovedania de pilda - este o taina foarte intima. Adica, ceea ce se



marturiseste la spovedanie, preotul nu are voie sa spuna altora. Era un canon si o randuiala in vechime : preotului care divulga Taina Sfintei Spovedanii, i se taia limba ! Inchipuiti-va ce pedeapsa cumplita !

Taina Sfintei Impartasanii se savarseste tot in taina, in biserica. Nu stie nimeni sufletul celui care se impartaseste; numai Dumnezeu stie si el singur.

De asemenea si celelalte Sfinte Taine, tot asa se savarsesc, in intimitate fiecare. Numai Taina Sfantului Maslu, de obicei, se savarseste in public si

pentru toti bolnavii din comunitatea imediata sau din toata lumea ortodoxa.

Asa incat acestea sunt deosebirile. Cele sapte Laude se savarsesc public, in anumite momente fixate, in timpul slujbelor bisericesci, iar cele sapte Taine sunt rezervate fiecarui individ la timpul convenit, pentru ca fiecare are nevoie de o anumita taina.

Taina Mirungerii este taina separata, insa este savarsita impreuna cu botezul, pentru ca se savarseste indata dupa Sfatul Botez.

Botezul inseamna scufundare, dupa un cuvânt grecesc. De aceea botezurile se savarseau in rauri, in catacombe, cand erau in prigoana crestinii din primele veacuri, si in locasurile sfinte,

adica in biserici. Prin secolele IV si V, credinciosii care veneau la crestinism din paganism, erau botezati in baptisterii, niste biserici speciale pentru botez. Am fost intr-un asemenea baptisteriu, in Siria, la manastirea Sfantului Simeon Stalpnicul, din secolul V. O biserica rotunda, ce se numeste rotonda. Acolo era locul unde se botezau catehumenii, adica cei care erau in varsta si veneau la botez. Mai pe urma, insa, cand crestinismul s-a mai dezvoltat, se botezau in aceste baptisterii atat oameni mari, cat si pruncii. Dupa botez erau imbracati in haine albe si veneau de la baptisteriu - cum v-am spus ca era in Siria, la Manastirea Sfantului Simeon Stalpnicul - pana la biserica in procesiune, - preoti, diaconi si cantareti. Cantau din cantarile botezului si mergeau catre biserica. Apoi inconjurau de trei ori biserica cantand si, dupa aceea, intrau in biserica si asistau la Liturgia credinciosilor, dupa care se impartaseau cu Trupul si Sangele Domnului.

Asa era botezul in vechime. Cu vremea, botezul a inceput sa se savarseasca in biserici, la nevoie in case sau in spitale.

Cine face botezul, cine este indatorat sa faca botezul ?

La inceput au fost numai episcopii, iar mai tarziu preotii. Mantuitorul a spus in Evanghelia Sa Apostolilor : Mergand, invatati toate neamurile, botezandu-le in numele Tatalui si al Fiului si al Sfantului Duh, adica in numele Sfintei Treimi. Si Apostolii au practicat la inceput botezul dupa cuvintele Mantuitorului. Apoi au lasat preotilor si arhierilor sa savarseasca taina Botezului.

Botezul era facut si de diaconi, in lipsa de preoti; sau de calugari. La nevoie se poate boteza un copil si de mama sa, sau de moasa lui, in cazuri cand este bolnav acasa sau in spital, ca nu



cumva sa moara copilul nebotezat. Caci prin taina Botezului, cel care se boteaza devine fiu al lui Dumnezeu prin har, este frate cu Iisus Hristos, prin Duhul Sfânt : Iata, voi sunteți frații Mei și prietenii Mei, spune Apostolul Ioan. Prin botez fiecare, credincios devine membru al Bisericii și este unit cu Trupul lui Hristos, formând întreaga multime a credinciosilor. Capul acestui trup duhovnicesc este Iisus Hristos, iar cel botezat este fiu al lui Dumnezeu și face parte din acest Trup tainic al Mantuitorului Hristos.

Primitorul Botezului este om care vrea sa faca parte din crestinism. Pe prunci ii aduc crestinii la botez. Insa, sunt oameni maturi din celelalte confesiuni, evrei sau pagani, care vor sa devina crestini, si atunci cer Sfantul Botez si sunt botezati. Mantuitorul spune in Evanghelie : Cel ce va crede si se va boteza, se va mantui, iar cel ce nu va crede, se va osandi; adica nu are parte cu Hristos, nu intra in Imparatia lui Dumnezeu.

Usa de intrare, in crestinism este Botezul. Cine nu se boteaza nu are parte de vesnicia crestina, venicia in lumina si bucurie, asa cum ne descrie Mantuitorul viata de dincolo. Este o viata de mare fericire pentru toti care ajung sa mosteneasca imparatia cea de sus.

Dar sunt copiii avortati, copii care sunt nascuti si aruncati de mamele lor. Au fost gasiti pe la marginile orasului, pe la anumite usi sau pe strada copii ale caror mame sunt mai rele decat niste

animale. Nasterea unui copil este o bucurie si o fericire si trupeasca si sufleteasca, intre sot si sotie, sau intre femeie si babat. Dar, adeseori nu sunt sot si sotie, nu sunt cununati. Si atunci femeia mama, aceasta mama rea nu vrea sa se rusineze, nu vrea sa se osteneasca sa-si creasca copilul, ci il arunca. Si-l gasesti plangand intr-un invelis, adeseori mizerabil, si cineva care are suflet omenesc, il ia si se hotaraste sa-l creasca.

In Orient, mai ales in Orientul indepartat, in India, in China, in Japonia, sunt asemenea cazuri foarte dese, de copii lepadati. In India sunt copii lepadati pe gunoarie, la marginea oraselor, aruncati ca niste carpe, afara de cei care sunt avortati, ucisi de mamele lor. Avortul este crima dubla, caci se lipsesc copiii si de viata aceasta si de cea vesnica, fiind ucisi inainte de Botez. Caci nimeni din cei nebotezati nu poate intra in imparatia lui Dumnezeu.

Daca cineva nu stie de este sau nu botezat, el se poate boteza de preot, dar sa i se rosteasca formula aceasta : " Se boteaza robul lui Dumnezeu (cutare), daca nu a fost botezat, in numele Tatalui. Amin. Si al Fiului. Amin. Si al Sfantului Duh. Amin. Acum si pururea si in vecii vecilor. Amin.

Aceasta este randuiala pentru cei nebotezati. Botezul se face de obicei cu apa, dar, in lipsa de apa, se boteaza si cu alte materii : nisip, tarana, etc. Deci trebuie sa fie aruncata o materie peste cel ce se boteaza, caci toate Sfintele Taine au ceva materie in ele, prin care se revarsa harul



Duhului Sfant. Astfel Botezul are apa, Mirungerea are Sfantul Mir, Spovedania are insasi formula spovedaniei, Sfanta Impartasanie are painea si vinul, care se prefac in Sfantul Trup si Sange al Domnului. Casatoria are cununiile si inelul, ca materie, iar Sfantul Maslu, untdelemnul si faina, care se aduc si se sfintesc si se folosesc mai departe, ca vindecatoare pentru boala pe care o are cineva.

Cand se boteaza copiii ?

Dupa randuiala veche crestineasca, se boteaza incepand de la sapte zile pana la patruzeci de zile, nu mai tarziu. Am aflat acum, dupa comunismul acesta care s-a abatut peste noi, ca au ramas multi oament majori, oameni in varsta nebotezati si

vin si cer Botezul de la noi. Se poate sa fie botezati acesti oameni, inasa sa vorbeasca cu preotul respectiv si preotul stie ce are de facut.

Sunt si anumiti sectanti, care au fost botezati la secta lor. Acestia, daca vin la Ortodoxie, trebuie sa fie botezati din nou.

Sunt si sectanti care au fost mai intai botezati ortodox, apoi s-au dus la secte. Daca revin la Biserica Ortodoxa, singura care este mantuitoare, ei nu se mai boteaza din nou, ci li se face randuiala de revenire si se ung cu Sfantul si Marele Mir.

Centrul sau esenta Botezului consta in afundarea de trei ori in apa si in rostirea formulei Botezului : " Se boteaza robul lui Dumnezeu (cutare), in numele Tatalui. Amin. Si al Fiului. Amin. Si al Sfantului Duh. Amin ". Si cel ce se boteaza trebuie introdus si scufundat de trei ori in apa botezului.

Sunt si botezuri prin turnare. De pilda, lumea catolica asa boteaza, prin turnare. Ori, turnarea aceasta este o abatere de la traditia crestina. Insi Mantuitorul S-a scufundat in apa, desi Mantuitorul nu avea nici un pacat. Cei care intrau in raul Iordanului, si ei, de asemenea, erau scufundati in apa si se ridicau, tot in apa, si-si marturiseau pacatele lor, stand in apa in acest timp.

Slujba botezului. Sunt doua parti distincte in slujba Botezului. Intai se citesc exorcismele, formate din patru rugaciuni : doua rugaciuni sunt catre Dumnezeu, catre Care vine acest catehumen, si doua rugaciuni impotriva duhurilor necurate, impotriva diavolului, care este blestemat, alungat, defaimat, fiind duh necurat, care tine sub stapanire aceste suflete omenesti, si este indepartat de la acest suflet, fie ca este prunc, fie ca este om in varsta.

A doua parte a Botezului consta in insasi taina Botezului. Se sfinteste intai apa botezului in cristelnita, vasul in care se boteaza se numeste cristelnita si vine de la cuvantul Hristos sau crestian. Dupa aceea se savarseste slujba Botezului in aceasta apa binecuvantata, sfintita. Cel

care se boteaza se scufunda, cum am spus, de trei ori in apa. Apoi este scos din apa, este uns peste tot trupul cu Sfantul si marele Mir si dupa aceea se citeste Apostolul si Sfanta Evanghelie de la Matei : Mergand, invatati toate neamurile, botezandu-le in numele Tatalui si al Fiului si al Sfantului Duh. Aceasta este porunca Mantuitorului.

Dupa aceea pruncul este sters in locurile unde a fost uns cu Mir si cu untdelemn sfintit si dupa aceea este momentul cand se tunde, prima tundere. Tunderea aceasta era folosita si in vechime si este folosita si astazi, mai ales in zilele noastre la calugarie si la taina Hirotoniei, cand un preot este tuns in numele Tatalui si al Fiului si al Sfantului Duh.

Deci, oricarui prunc i se aplica trei Taine : Botezul, Ungerea cu Sfantul Mir si Sfanta Impartasanie. Asa intra el in viata.

Un asemenea prunc botezat, in care nu au fost pacate, decat pacatele

parintilor, care se spala prin botez, dobandeste prin harul Botezului, harul Sfantului Duh, o adevarata lumina, ca o facle; mai mult decat aceste becuri straluceste trupul si sufletul botezat. Daca am vedea noi, cu ochii nostri trupesti, ne-am spaimanta de aceasta lumina, de acest copil al lui Dumnezeu, al lui Iisus Hristos. Si datoria noastra a crestinilor este ca sa ne straduim de-a lungul vietii noastre, sa pastram aceasta curatie, aceasta nevinovatie, aceasta sfintenie, primita prin Taina Botezului in pruncia noastra. Aceasta este marea grija a credinciosilor.

Stiti si dumneavoastra ca la Botez sunt nasi, pentru un baiat sa fie un barbat, pentru fetita, o femeie.



Dar trebuie si fie si ei botezati ortodocsi si sa fie crestini. Ei tin in brate pruncul si, din clipa botezului, ei devin parinti spirituali ai celui botezat. Nasii sunt, datori toata viata pruncului, cat va creste, pana la batranetile lui, sa-l supravegheze ca niste adevarati parinti sufletesti, sa aiba grija de el si sa-l calauzeasca pe calea cea buna si sfanta a vietii crestine pana la sfarsitul vietii lor.

Daca se intampla de-a lungul vietii anturaje pacatoase, ori cadere din nebagare de seama, alteori din influentele cele din afara, Hristos a randuit Taina Sfintei Marturisiri, Taina Pocaintei, Taina Lacrimilor, prin care cei pacatosi au nevoie sa-si spele multele lor pacate.

De aceea, datoria, noastra este sa pastram sfintenia vietii noastre, a Sfantului Botez si atunci, fara imdoiala ca ramanem in legatura harica si intima cu Dumnezeu, daca ne pastram curati si pazim poruncile lui Dumnezeu. Daca pazim toate acestea, harul Duhului Sfant ramane neintrerupt in noi, din momentul Botezului si pana la sfarsitul vietii noastre.

Ne oprim aici cu Taina Botezului, usa de intrare in crestinism, momentul infierii si al initierii in viata crestina prin Botez. Aceasta viata crestina trebuie sa dureze de la nasterea noastra in Hristos si pana cand ne intoarcem la Dumnezeu.

Cuvantari duhovnicesti **SFANTA TAINA A MIRUNGERII**



In practica liturgică contemporană a Bisericii, Taina Botezului este legată de Taina Mirungerii, fiind săvârșite amândouă în cadrul aceleiași slujbe. Cu toate acestea, sunt două Taine diferite ale Bisericii.

Taina Botezului se săvârșește prin întreita afundare a omului în apă și prin chemarea numelui Dumnezeului Treimic, iar Mirungerea se săvârșește prin ungerea cu Sfântul Mir, împreună cu rostirea cuvintelor „pecetea darului Duhului Sfânt”. In Biserica

primară, Botezul era încheierea curățirii omului și intrarea în Trupul lui Hristos, iar Mirungerea era confirmarea că omul are mintea luminată și este templu al Duhului Sfânt.

In Faptele Apostolilor se observă practica săvârșirii Mirungerii prin punerea mâinilor Apostolilor. Filip, în Samaria, îl propovăduia pe Hristos, și propovăduirii îi urmau minunile.

Din mulți care aveau dhuri necurate, ele ieșeau „strigând cu glas mare”. Cei ce credeau în propovăduirea Apostolului Filip, care propovăduia „despre împărăția lui Dumnezeu și numele lui Iisus Hristos, se botezau bărbați și femei” (Fapte 8, 5-12). In continuare, au fost trimiși Petru și Ioan, „care pogorându-se peste ei, ca să ia Duh Sfânt. Pentru că încă nu se pogorase peste nici unul dintre ei, ci numai erau botezați în numele Domnului Iisus. Atunci puneau mâinile peste ei și luau Duh Sfânt” (Fapte 8, 14-17).

În acest pasaj este clară deosebirea între Taina Botezului și Taina Mirungerii. Prin Sfântul Botez, omul primește cuvântul împărăției lui Dumnezeu, după ce mai-înainte demonii au fost alungați și inima a fost curățită, iar prin Sfânta Mirungere se pecetluiește prezența Duhului Sfânt în om.

„Eu, unul, am o bănuială: că, în Biserica primară, Mirungerea era făcută atunci când omul primea cercetarea Sfântului Duh, așa cum se întâmplă în monahism, adică. Cineva trece prin curățire, și apoi așteaptă cercetarea Sfântului Duh, ceea ce înseamnă că Sfântul Duh vine la om, și de acum înainte se roagă însuși Duhul Sfânt în om, în inima omului.”

Când citește cineva cu luare-aminte rugăciunile slujbei Botezului și rugăciunile slujbei Mirungerii, vede cum lucrează harul lui Dumnezeu prin amândouă aceste taine. Taina Mirungerii era „pentru cei ce primiseră cercetarea Sfântului Duh în inima lor, adică pentru cei luminați”.

„Se pare că, în Biserica primară, Taina Mirungerii nu era săvârșită odată cu Taina Botezului. Taina Botezului era săvârșită «spre iertarea păcatelor», în timp ce Taina Mirungerii se făcea pentru cei ce deveniseră deja mădulari ale Trupului lui Hristos. Pentru că se presupune că la aceștia venise deja Sfântul Duh și se ruga în inima lor, adică erau de Dumnezeu chemați.

Taina Mirungerii era săvârșită ca o pecetluire a acestui fapt. De aceea, în timpul săvârșirii acestei Taine, preotul rostea: «Pecetea darului Sfântului Duh», când îl ungea pe creștin. Pecetluirea aceasta era atunci confirmarea din partea Bisericii că acel creștin, care tocmai fusese miruns, se



afla în starea luminării. De aceea, în tradiția latină, Mirungerea se numește confirmativ, confirmare. Confirmare că acel creștin, după ce trecuse prin curățire, ajunsese în starea luminării. Vasăzică, vine Biserica și-l pecetluiește, și de atunci e considerat mădular al Trupului lui Hristos.

Astfel, în Biserica primară, cel botezat era considerat mădular al Bisericii doar prin Mirungere. La Botez primea iertarea păcatelor, iar la Mirungere devenea mădular al Bisericii. Astăzi Mirungerea se săvârșește la prunci imediat după Botez.”

„Desigur, nu mi-am terminat cercetarea pe această temă, dar acolo trimite, pentru că altfel termenul nu ar avea nici un sens.”

E deosebit de importantă învățătura Apostolului Pavel despre creștini ca temple ale Duhului Sfânt.

„Au nu știți că sunteți templul lui Dumnezeu și Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? De va strica cineva casa lui Dumnezeu, strica-va pe acela Dumnezeu; căci casa lui Dumnezeu

sfântă este, care sunteți voi” (1 Corinteni 3,16-17). Și, în altă parte: „Au nu știți că trupul vostru este templu al Duhului Sfânt ce locuiește întru voi, pe care îl aveți de la Dumnezeu, și nu sunteți ai voștri? Că sunteți cumpărați cu preț; proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul vostru și întru duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6,19-20).

"In Biserica primară, când spuneau «templu al Duhului Sfânt nu înțelegeau doar un om care fusese botezat și primise Botezul așa cum facem noi astăzi cu copiii mici, și spunem că omul acesta a devenit templu al Duhului Sfânt pentru că a fost botezat. In terminologia patristică, templu al Duhului Sfânt este acea minte care-L are pe Duhul Sfânt rugându-se înlauntrul ei, independent de slăvirea rațională.

Dovada că cineva a ajuns templu al Duhului Sfânt este existența înlauntrul său a Rugăciunii minții. Iar lucrul acesta se întâmpla prin Botez și Mirungere.

„Când Părinții spun «templu al Duhului Sfânt», înțeleg la propriu templu al Duhului Sfânt, care înseamnă o minte și o inimă în care Însuși Duhul Sfânt se roagă, și de aceea este omul templu al Duhului, nu pentru că ar fi fost botezat cu apă. Asta îl face pe om templu al Duhului Sfânt. Prin urmare, participarea în Biserică, în starea luminării, este o experiență care poate să fie constatată, adică există un diagnostic pentru lucrul acesta. Un Părinte duhovnicesc știe dacă cineva este în această stare, și cine este în această stare știe bine că este în această stare.

Nu există în Biserică o percepție vagă asupra participării reale la Taine."

„Când spunem ca-L avem pe Duhul înlauntrul nostru înseamnă că Duhul se roagă înlauntrul nostru. Pentru că toți îl au pe Duhul înlauntrul lor, dar nu toți sunt temple ale Duhului Sfânt.



Numai cine îl are pe Duhul rugându-se înlauntrul său e templu al Duhului Sfânt. Aceasta este diferența. Așa că cine se crede templu al Duhului Sfânt doar pentru că a fost botezat este foarte departe de realitate."

„Rugăciunea minții este un dar de la Dumnezeu și dovada că omul a devenit templu al Duhului Sfânt. Astăzi, când profesorii de Noul Testament îl interpretează pe Apostolul Pavel, spun că oricine a trecut prin Botez e templu al Duhului Sfânt. Și, din moment ce suntem botezați de mici copii, automat

suntem și temple ale Duhului Sfânt. Doar pentru că suntem botezați. Câtă vreme în Tradiția patristică, templu al Duhului Sfânt e numai cel care-L are înlauntrul său pe Duhul Sfânt rugându-se neîncetat, zi și noapte, chiar și atunci când doarme. Acesta e templu al Duhului Sfânt.

Bine ar fi, din curiozitate, să luați capitolul Sfântului Ioan Damascinul, «Despre sfinți și moaștele sfinților», din Expunerea exactă a credinței ortodoxe, și-o să vedeți acolo de ce sunt ei sfinte moaște și de ce sunt sfinți, iar răspunsul e: pentru că sunt temple ale Duhului Sfânt.

Vasăzică, interpretarea aceasta, dacă o vom corela cu interpretarea contemporană a profesorilor de Noul Testament, o să deducem că toți suntem sfinți, din moment ce suntem botezați. Și ne spun profesorii noștri că suntem temple ale Duhului Sfânt pentru că suntem botezați și ne mai și împărtășim din când în când."

Întrucât aceasta era viața duhovnicească a primilor creștini și-L aveau pe Duhul Sfânt înlauntrul lor și erau temple ale Duhului Sfânt, de aceea nici nu foloseau multe icoane în cult.

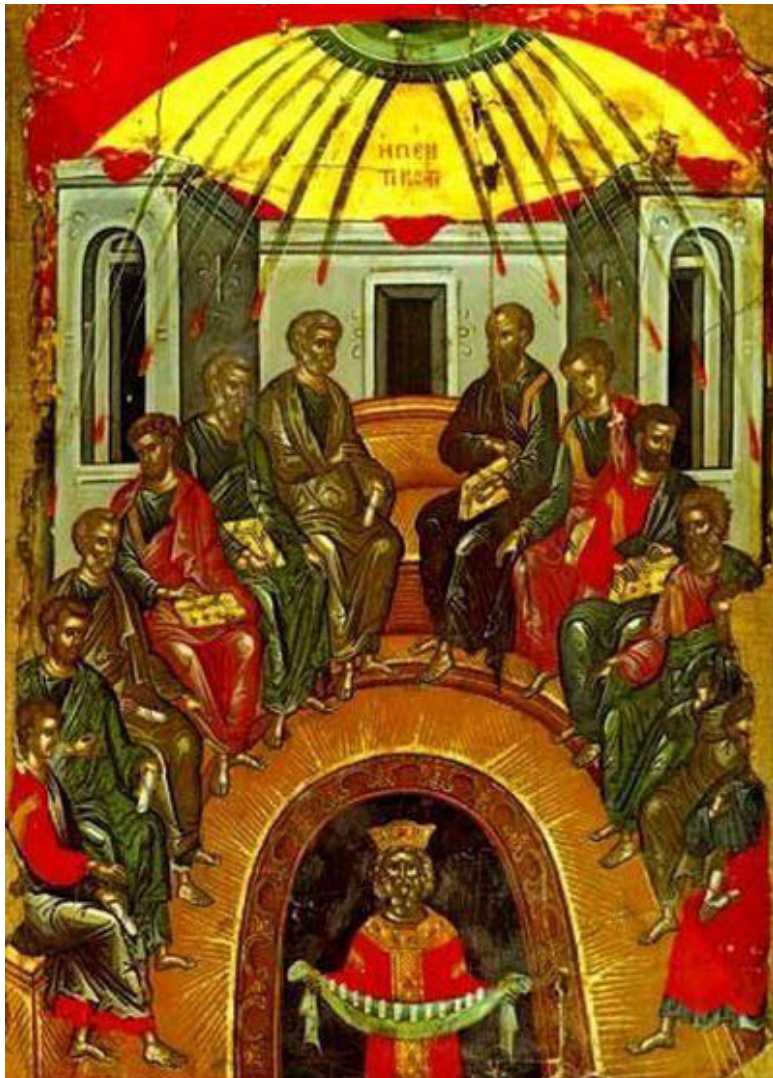
„In Biserica primară nu existau multe icoane, nu existau multe auxiliare liturgice, slujbe lungi și altele. De ce? Nu era nevoie. De ce nu era nevoie? Pentru că orice creștin botezat trecuse deja

prin stadiul de nou-luminat ca să intre în stadiul luminării. Cine? Orice creștin - adică toți creștinii, tot clerul era în stare de luminare.

Deci, când, se află cineva în starea aceasta de luminare, mai are nevoie de vreo icoană ca să-și aducă aminte de Hristos? Mai are nevoie de Sfânta Scriptură? De vreme ce are pomenirea neîncetată a lui Dumnezeu, a lui Hristos, în inima sa, iar mintea lui se roagă neîncetat, indiferent ce-ar face, 24 de ore din 24, săptămână de săptămână, în orice zi din săptămână și în orice săptămână din an, nu mai are nevoie de cine știe ce auxiliare exterioare. De aceea nici nu existau în Biserica primară."

Darul Mirungerii este adevărat de prezența Rugăciunii minții. Atunci grăiește Duhul Sfânt în inima omului, și aceasta era „grăirea în limbi” din Biserica primară. Astăzi, harisma grăirii în limbi se manifestă prin strigătul Duhului Sfânt în inima omului.

„În Biserica primară, era considerat mădular al Bisericii cel în care venise și se sălășluise Duhul Sfânt. Și dovada că Duhul Sfânt se sălășluise în om era grăirea în limbi, adică Duhul Sfânt să grăiască în om, să se mace în om. Aceasta era Mirungerea."



Această cercetare a Duhului Sfânt în inima omului îi iace pe om „preoțit împărătească”, după adevăritarea și mărturia Apostolului Petru. „Și voi înșivă, ca niște pietre vii, vă zidiți casă duhovnicească, preoție sfântă, ca să aduceți jertfe duhovnicești, bine primite de Dumnezeu prin Iisus Hristos” (1 Petru 2, 5).

„Clerul Bisericii, acesta era «preoția împărătească» - toți care erau templu al Duhului Sfânt. Din acest motiv, dacă luați slujba Mirungerii sau slujba Sfințirii Mirului pe care o fac episcopii, se spune clar acolo că Mirungerea se face «ca să fie popor ales, preoție imparatească». Adică cei care vor primi Mirungerea vor fi popor ales, preoție imparatească, iar Mirungerea este hirotonia în clerul Bisericii, care-i cuprinde pe toți credincioșii. Ei au aceeași preoție.

Asta, normal, nu e același lucru cu episcopii etc. din Biserică, cu cei care slujesc Liturghia și săvârșesc Tainele. Nu e același lucru. Pentru că în «preoția

împărătească» sunt și femeile, nu doar bărbați. Sunt toți acolo, laolaltă. Dar ca să fie cineva membru al acestei Biserici și să aparțină clerului, trebuie să fie templu al Duhului Sfânt. Pentru că dacă nu e templu al Duhului Sfânt înseamnă că a pierdut harisma Mirungerii”.

Toți creștinii care îl au pe Duhul Sfânt în launtrul lor aparțin „preoției împărătești”, au aceeași preoție duhovnicească. Dar preoția sacramentală o au numai clericii, așa cum vom vedea în continuare.

Cuvantari duhovnicesti SPOVEDANIA ȘI ÎMPĂRTĂȘANIA

Acesta practica a spovedirii păcatelor și a dezlegării acestora de către preot, are origine din secolul I și au existat dintotdeauna în Biserică, cu unica diferență că în decursul timpului, a capatat înțelesuri și forme diferite.

Până spre sfârșitul secolului al IV-lea, în cazul păcatelor știute de toți, această spovedanie se făcea public, iar în cazul păcatelor necunoscute comunității, acestea erau spovedite în taină preotului.

Se puna un accent deosebit pe cercetarea propriei conștiințe, Sfântul Apostol Pavel îndeamnă, ca înainte de împărtășirea cu Sfintele Taine,

“Să se cerceteze însă omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar.” (I Corinteni 11:28)

Deci, era, o cercetare a propriei conștiințe, în așa fel încât omul își vedea propriile păcate și în același timp, se pocăia pentru ele, iar dacă păcatele sale constituiau impedimente canonice

pentru împărtășirea cu Sfintele Taine, atunci el trebuie să meargă să se spovedească și să-și asume canonul rânduit până la reintegrarea în comunitatea euharistică a Bisericii de care se rupsese prin păcat. În schimb, păcatele mici pe care le făceau, fiecare le mărturiseau unii altora,

“Mărturisiți-vă deci unul altuia păcatele și vă rugați unul pentru altul, ca să vă vindecați, că mult poate rugăciunea stăruitoare a dreptului.” (Iacov 5:16)

și se rugau unii pentru alții,

“Dacă vede cineva pe fratele său păcătuiind - păcat nu de moarte - să se roage, și

Dumnezeu va da viață aceluia frate, anume celor ce nu păcătuesc de moarte. Este și păcat de moarte; nu zic să se roage pentru acela. Orice nedreptate este păcat, dar este și păcat care nu e de moarte” (I Ioan 5:16-17).

Din punct de vedere istoric, spovedania nu a avut vreo rânduială liturgică până în secolul al XII - lea când s-a răspândit ideea că mărturisirea păcatelor în prezența preotului, ar fi singura formă de pocăință și că păcatele nedezlegate de preot nu se iartă.

Sfânta Scriptură a Bisericii Ortodoxe, pune un mare accent pe creșterea noastră spirituală. Este adevărat că spovedania mai deasă ajută la acest lucru, dar cei care vin ocazional la Biserică nu înțeleg de ce ar trebui să se mărturisească mai des, iar pe cei care sunt cât de cât înaintați în trăirea duhovnicească, acest lucru îi obosește.

Spovedania nu trebuie să fie considerată ca o posibilitate de a primi iertare pentru păcate pe care poate nici nu le înțelegem bine sau nu luptăm în nici un fel pentru a scăpa de ele.

O astfel de spovedanie devine în scurt timp un act de formalitate, periculos și amăgitor. Practica duhovnicească arată că o persoană care se împărtășește câteva săptămâni la rând cu o singură spovedanie este mai atentă la viața sa duhovnicească, decât cea care este chemată să se



spovedească înainte de fiecare împărtășire, deoarece în primul caz vor crește și vor spori duhovnicește, înțelegând corect sensurile împărtășirii și spovedaniei, pe când ceilalți vor înțelege spovedania doar ca un simplu "birou" unde se dau bilete pentru împărtășire. Aceasta este realitatea lumii contemporane, în care trăim cu toții, bineînțeles există și multe excepții.

Atunci ne punem întrebarea: ce fel de „Taină a Spovedaniei” este aceasta?

Trebuie să înțelegem că pocăința nu înseamnă numai spovedirea păcatelor și primirea dezlegării.

Rugăciunile pe care le facem și trăirea duhovnicească pe care o avem fiecare dintre noi este pocăință. Bineînțeles, nu exclude mărturisirea păcatelor în prezența preotului, dar o completează până la desăvârșire. Pocăința este o terapie permanentă a sufletului, iar mărturisirea este operația chirurgicală în sine care îți vindeca sufletul.

Astăzi majoritatea suntem ca sub anestezie și nu știm într-adevăr cum să trăim sănătos.

Pentru a ne împărtăși cu Sfintele Taine trebuie să ne aflăm într-o permanentă stare de pocăință și de zdrobire a inimii, fără de care nu putem să ne apropiem de Sfântul Potir.

Când simțim nevoia spovedaniei și acest lucru este posibil de făcut, trebuie să-l facem neapărat, însă fără a ne grăbi și fără a transforma spovedania în „ședințe la psiholog”, fără a discuta probleme care ar putea fi discutate în afara spovedaniei și, bineînțeles, fără a obosi preotul în mod exagerat, dar trebuie să nu acceptăm nici dezlegările ca pe bandă rulantă, căci numai spovedanii nu sunt acelea.

Fenomenul spovedaniilor formale se observă mai ales la cei mai mulți (ne)credincioși, care vin o



dată pe an pentru a se spovedi și împărtăși și imediat după aceasta continuă să ducă un mod de viață păcătos și străin de Sfânta Evanghelie. Unii preoții consideră că, fiind mai îngăduitori cu astfel de oameni, îi câștigă, dar de fapt se amăgesc, pentru că ei tot în afara Bisericii rămân, iar împărtășirea, chiar și după rugăciunea de dezlegare, s-a făcut cu nevrednicie.

Dumnezeu poate să ierte și pe ucigașul și pe curvarul care aduc pocăință sinceră și-și schimbă viața, dar a dezlega și a da Trupul și Sângele Domnului tuturor bețivilor și curvarilor care apar o dată pe an la Biserică, iar în zilele imediat următoare continuă viața lor pătimășă, e un lucru periculos și fără urmări pozitive.

În concluzie aș dori să punctez câteva idei practice, pe care le propun să le discutăm: Deseori oamenii trăiesc în păcate deosebit de

grave, pe care le consideră o normalitate. Mă refer aici în special la concubinaj, dar și la alte păcate trupești devenite la modă. De aceea, pentru cineva care vine să se împărtășească o dată sau de 3-4 ori pe an, mărturisirea înainte de fiecare împărtășire "trebuie sau nu" să fie obligatorie, mai ales dacă preotul nu cunoaște viața acelei persoane?

Trebuie sau nu data Sfânta Împărtășanie celor care deja mulți ani la rând se împărtășesc o singură dată pe an, ca un obicei, neavând dorința sinceră de a fi mădulare vii ale Bisericii? Acești oameni trebuie să trezească în adevărata credință, nu amăgiți. Minimul euharistic fixat de Biserică este împărtășirea o dată la trei duminici (Canonul 80 Trulan), nu o dată pe an și ar trebui să fie și condiția de a veni cel puțin 2-3 duminici la rând la împărtășire.

Cei care încep să vină mai des la Biserică și ajung să înțeleagă necesitatea și folosul Sfintei Împărtășanie mai dese, considerați că inițial ar trebui să fie spovediți înainte de fiecare împărtășire? Apoi cu o singură spovedanie să se împărtășească de 2 ori și apoi de 3 ori, până când vor ajunge la o maturitate duhovnicească, bineînțeles cu binecuvântare pentru fiecare împărtășire?

Creștinii care sunt membri vii ai Bisericii, citesc Sfânta Scriptură și alte cărți duhovnicești, își fac rugăciunile de dimineață și seară, țin cele 4 posturi + lunile, miercurile și vinerile, sunt împăcați cu toți și se mărturisesc o dată la 3-4 săptămâni, credeți că se pot împărtăși la fiecare Liturghie fără prea multe condiții suplimentare? Bineînțeles este indicat să urmeze sfatul duhovnicului, care trebuie să-i arate drumul corect spre Hristos. Cred că un duhovnic bun niciodată nu va impune fiilor săi duhovnicești condiții pentru împărtășire pe care probabil nici el însuși nu le îndeplinește.

Omul este prin firea sa, o ființă sociabilă, deci nu poate trăi singur, nu poate să stea fără să comunice cu cineva și, mai ales, să-și deschidă sufletul aproapelui său, să-i spună pasurile sale.



În acel moment simți că o ușurare și o descărcare a sufletului atunci când găsești pe cineva de încredere și te destăinuiești lui, spunându-i durerile și rănilor sufletesti. Acea persoană le primește și te compatimesc și în același moment, datorită compatimirii și iubirii persoanei careia te-ai destăinuit, simți o mare liniște și bucurie, simți că cineva te mai iubeste, că nu ai fost parazit definitiv.

Când vedem pe cineva că suferă, să intrăm în dialog cu el, să-l întărim prin vorbe bune. Comunicarea, dialogul sunt absolut necesare. Dar mai mult decât acestea, este mărturisirea în fața duhovnicului. Te destăinui în fața prietenului, îi spui tot ce ai pe suflet, îți

da, eventual, un sfat sau, mai mult, se roagă pentru tine. Înșă, un prieten, oricât de apropiat ar fi, altceva nu are ce să-ți mai ofere, nu are cu ce să te mai ajute. În schimb, Dumnezeu, prin mila Sa față de oameni, ne-a daruit un mare ajutor: Sfintele Taine și, în special, Taina Sfintei Spovedanii. La aceste Sfinte Taine, credinciosul, în afara de faptul că s-a destăinuit duhovnicului de tot ce are el mai intim, primește în plus de la duhovnic dezlegarea și iertarea de acele păcate și mai ales primește o mare putere de a învinge mai departe greutățile vieții. Primește energia harului Duhului Sfânt prin punerea mâinilor preotului. Numai preotul are această imensă putere de a dezlega de păcate și de a împărtăși harul Duhului Sfânt ca întăritor în viața noastră.

Fără preot și puterea lui sfântitoare, nu putem trăi o viață creștină sau, dacă o trăim, suntem pierduți duhovnicește; trăim inconstienți și în neadevar.

Mantuiitorul a spus „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”.

Alta cale și adevăr nu există decât în Biserica Sa.

Puterea de a lega și a dezlega, Mantuiitorul a dat-o numai Sfintilor Apostoli și acestia la rândul lor episcopilor și preoților prin hirotonie, prin punerea mâinilor pe cap:

„Oricâte veți lega pe pământ, vor fi legate și în ceruri și oricâte veți dezlega pe pământ vor fi dezlegate și în ceruri” (Matei. 18, 18; Ioan 20, 23).

Deci puterea de dezlegare a păcatelor o primim numai aici pe pământ și numai de la preoți. Cel mai groznic lucru este că cineva să moară nespovedit, nedezlegat de păcate. Dincolo de mormant nu-l mai poate dezlega nimeni „nici chiar ingerii”. De aceea trebuie să ne spovedim, să ne descărcăm sufleteste, să alungăm tot ce este negativ din ființa noastră umană. Să primim dezlegare și iertare de toate păcatele și relele ce le-am făcut în viață. Să primim pe Duhul Sfânt, Cel care ne va calauzi în viața de dincolo.

Cuvantari duhovnicesti SFANTA TAINA A CUNUNIEI

Slujba Cununii se cuvine să se facă în biserică, deoarece Cununia este una din cele șapte Taine și aici e locașul sfânt în care se săvârșesc și celelalte Sfinte Taine; aici se adună și Biserica în înțelesul ei de comunitate, adică obștea credincioșilor din care fac parte mirii. În felul acesta comunitatea credincioșilor se bucură și ia parte împreună cu noi la unul din cele mai de seamă prilejuri de bucurie din viața noastră, după cum ia parte și la necazurile și durerile noastre. De aceea, săvârșirea cununii în casă este îngăduită numai rareori și numai din motive bine întemeiate, cu dezlegarea arhiereului, care hotărăște de la caz la caz.

Cand se savarseste Cununia?

Fiind prilej de bucurie și de veselie, Cununia se săvârșește în zilele de sărbătoare, îndată după Liturghie, când toți credincioșii se află în biserică.

Cand nu se pot face nunți?

Potrivit poruncii a noua a Bisericii, nu se pot face nunți în următoarele zile și răstimpuri de peste ani:

a) În cele patru posturi de peste an, ca și în toate zilele de post din cursul anului: miercuri și vinerea, Ziua Crucii (14 septembrie), Tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul (29 august).



Aceasta, pentru că petrecerile și ospetele ce însoțesc de obicei nunta nu se potrivesc cu pocăința și înfrânarea pe care ne-o impune postul¹. În Păresimi este îngăduită la nevoie logodna și aceasta numai în ziua Bunei-Vestiri (dacă nu cade în Săptămâna Patimilor) și în Duminica Floriilor².

b) În Săptămâna Brânzei (sau Săptămâna Albă), care este socotită ca vreme de pregătire pentru post.

c) În Săptămâna Luminată (dintre Duminica Paștilor și Duminica Tomii), în Duminica Rusaliilor, în răstimpul dintre Crăciun și Bobotează, precum și în ajunul tuturor praznicelor împărătești, pentru ca veselia nunților să nu întunece sau să ne facă să uităm bucuria duhovnicească a celor mai mari sărbători creștine.

Ce este logodna și care este randuiala ei?

Logodna (cuvânt slav, care înseamnă a face făgăduință de căsătorie) e rânduită tocmirii sau așezării nunții a doi tineri care s'au făgăduit unul altuia. Biserica binecuvintează această veche datină printr-o slujbă scurtă, premergătoare nunții sau cununii; slujba logodnei de cele mai multe

ori se face împreună cu slujba Cununiei, săvârșindu-se imediat înaintea acesteia (dar se poate face și aparte, cu mult înainte).

Logodna binecuvântată de Biserică are o deosebită valoare prin legătura ei cu căsătoria, cu Sfânta Taină a Nunții, de aceea ea nu se poate strica sau desface ca orice învoială omenească.

Partea cea mai de seamă a slujbei logodnei e punerea inelelor în degetele logodnicilor de către preot și apoi schimbarea acestor inele de către nași.

Ce rost au inelele de la logodna?

Ele sunt semnul iubirii, al credincioșiei și al legăturii trainice pe care o făurește Taina Căsătoriei între viitorii soți.

Slujba logodnei și a cununiei se face în naos, adică în sânul Bisericii, înaintea unei mese pe care se așază Sfânta Evanghelie, cununiile, Sfânta Cruce, sfeșnice cu lumânări și inelele de logodnă. Mirele stă în dreapta ca unul care este mai mare și cap al femeii, iar mireasa, la stânga lui, lângă inima lui și ca una care este mai mică decât bărbatul, fiind făcută din coasta lui și datorându-i supunere și ascultare³.

Atât la logodnă cât și la Cununie, mirii sunt însoțiți de nași (nuni).

Care este rostul nasilor la cununie?

Rostul și datoria nașilor la cununie sunt aceleași ca ale nașilor de la botez. Ei sunt martori și chezași ai temeiniciei făgăduințelor făcute de viitorii soți unul față de altul și ai trăinicieii legăturii pentru tot restul vieții. De aceea pun mâna pe cununii, atât atunci când sunt puse pe capul mirilor, cât și atunci când sunt luate. De regulă ei sunt aceiași de la Botez, sau urmașii lor, și



trebuie să fie ortodocși și cu bună viețuire creștinească, purtându-se față de miri ca niște părinți și învățători ai acestora⁴. În timpul slujbei, nașii țin în mână făclii aprinse, simbol al curățeniei mirilor, al luminii darului de sus și al bucuriei nuntașilor⁵.

Care este partea cea mai de seama din randuiala Cununiei?

Este punerea cununiilor. Preotul face de trei ori semnul crucii cu cununiile peste fețele mirilor, rostind la fiecare, de

câte trei ori, cuvintele: „Cunună-se robul (roaba) lui Dumnezeu (numele) cu roaba (robul) lui Dumnezeu (numele), în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh”, apoi le pune pe capul lor, întâi al mirelui și apoi al miresei.

cestea sunt făcute în chipul coroanelor cu care se încununau odinioară regii și împărații.

Ce închipuie „cununiile” care se pun pe capul mirilor?

Acestea sunt facute în chipul coroanelor cu care se încununau odinioara regii și împărații. Ele închipuie podoaba, cinstea și răsplata care se aduc curăției și fecioriei mirilor pentru care aceștia sunt încununați ca niște împărați, înzestrați cu puterea de a da viață, a naște copii⁶. De aceea se și cântă pentru dânșii: „Doamne, Dumnezeu nostru, cu mărire și cu cinste încununează-i pe dânșii!”.

După punerea cununii urmează Apostolul (de la Ef cap. 5, vers 20-33), în care Sfântul Apostol Pavel aseamănă nunta cu legătura sfântă dintre Hristos și Biserică, îndemnându-i pe miri să se iubească unul pe altul. Se citește apoi Evanghelia în care se istorisește minunea înfăptuită de Mântuitorul la nunta din Cana Galileii (In 2, 1-11).

Urmează o ectenie, după care preotul binecuvintează paharul de obște (comun), adică un pahar cu vin din care dă mirilor să guste pe rând, în timp ce se cântă: „Paharul mântuirii voi lua și numele Domnului voi chema” (Ps 113, 4).

Ce înseamnă paharul acesta?

Înseamnă, pe de o parte, bucuria și veselia nunții, iar pe de alta, unirea într'un cuget și menirea comună a viitorilor soți pe care ei vor împărtăși-o împreună de aici înainte, având parte de aceleași bucurii și aceleași necazuri⁷. Aceleași lucruri închipuie și bucată de pâine din care se dă acum mirilor să guste, odată cu paharul de obște.

După aceasta se face înconjurarea de trei ori a mesei de către alaiul de nuntă, format din slujitori, miri și nași.

Ce înseamnă înconjurarea mesei?

Această înconjurare în chip de horă închipuie bucuria prilejuită de nuntă. Și deoarece nunta se face în scopul nașterii de prunci, Biserica ne duce cu gândul la nașterea minunată a dumnezeiescului Prunc din Sfânta Fecioară, naștere pe care a prezis-o mai ales prorocul Isaia (7, 14). Pe acesta îl îndeamnă acum Biserica, prin cântare, să dănuiească împreună cu noi, de bucurie că i s'a împlinit prorocia: „Isaie, dănuiește! Fecioara a avut în pântece...” etc. Se cântă, de asemenea, și celelalte două cântări de la slujba hirotoniei: „Sfinților Mucenici” și „Slavă Ție, Hristoase Dumnezeule...”, care înseamnă că mirii trebuie să se facă părtași ai lui Hristos și ai sfinților Lui, prin viața curată pe care o vor duce și în căsnicie⁸.

Sunt îngaduite de Biserica a doua și a treia nunta?

A doua și a treia nuntă erau privite odinioară de Biserică cu mai multă asprime și îngăduite numai ca un pogorământ făcut pentru slăbiciunea firii omenești. De aceea erau însoțite de unele epitimii, sau canoane de pocăință (opriri de la Sfânta împărtășanie)⁹. Astăzi însă, deoarece asemenea căsătorii au devenit mai dese, Biserica e nevoită să le îngăduie și să le binecuvinteze, pentru a nu-i lăsa pe cei împreunați cu legătura trupească să trăiască în păcat, fără binecuvântarea lui Dumnezeu.

Slujba a doua și a treia este ca cea dintai?

Nu este la fel. Cununiile a doua și a treia se săvârșesc după o rânduială deosebită, în care se vede încă vechea disciplină a asprimii cu care erau privite de către Biserică asemenea căsătorii. Această rânduială este, în prima ei parte, mult mai simplă și mai puțin sărbătorească decât cea de la prima cununie. Logodna este împreunată aici cu cea a cununiei, ca o singură slujbă, având binecuvântarea de la început nu ca la Taine („Binecuvântată este împărăția Tatălui...”), ci ca la slujbele de binecuvântare și sfințire, numite ierurgii („Binecuvântat este Dumnezeu nostru...”). Atâtectenia, cât și molitfele de la logodnă și cele dinaintea punerii cununii cuprind rugăciuni

pentru pocăință și iertarea mirilor, pentru că însoțirea lor prin a doua sau a treia nuntă le e socotită ca un păcat izvorât din aprinderea trupească, pe care ei n'au putut-o birui. Incepând de la punerea cununilor pe cap, rânduiala slujbei de la a doua și a treia nuntă e întocmai ca la prima nuntă¹⁰.

E ingaduita a patra nunta?

A patra nuntă e socotită de Biserică drept o fărădelege, de aceea preoții sunt opriți de a o sluji, sub pedeapsa caterisirii³.

Ce trebuie sa stie si sa pazeasca mirii?

Trebuie să știm că cei ce se însoțesc prin nuntă s'au însoțit de la „Dumnezeu și sunt curați cu chemarea Celui Curat. Să păzească deci unul fată de altul nunta neîntinată și în pace, să viețuiască în cucernicie. Cei ce au luat unire de la Dumnezeu, pentru cinste, dragoste întru curăție, însoțirea într'un gând și în pace, să le păzească unul cu altul, ca un odor pentru ca să nu li se ceară să dea răspuns de curăție și de celelalte lucruri dumnezeiești; și să se îngrijească nu numai de trupurile lor, ci mai cu seamă de sufletele lor... căci într'acest chip și Dumnezeu va fi cu dânzii. Pe fiii lor să-i crească „întru frica și învățătura Domnului”, precum învață dumnezeiescul Pavel (Ef 6, 4), și din cele ce câștigă de la Dumnezeu să miluiască pe frații cei săraci, ca și ei să fie miluiți și să se învrednicească împărăției cerurilor, împreună cu fiii lor”¹¹.



Să nu uite mirii că legătura cu care Taina Nunții îi unește pe bărbat și femeie este sfântă și veșnică, pentru că este binecuvântată și consfințită de Biserică, adică întărită de Dumnezeu însuși. Precum auzim în Apostolul ce se citește la cununie, această legătură e asemănată de Sfântul Apostol Pavel cu legătura sfântă și trainică dintre Hristos și Biserică (Ef 5, 23 ș. u.). Ea trebuie să rămână

deci trainică și statornică și nu poate fi desfăcută pentru orice nepotrivire trecătoare sau pentru alte pricini mărunte care tulbură din când în când pacea și liniștea căminului. Supărările, necazurile, mici sau mari, de care nimeni nu este scutit în viață, pot umbri uneori înțelegerea și armonia ce trebuie să dăinuiească între soți; dar ele nu sunt temeieri pentru divorț, adică pentru desfacerea căsniciilor. „Și vor fi cei doi un trup...”, zice Sfântul Apostol Pavel despre cei ce se însoțesc prin Taina Nunții (Ef 5, 31). „Și pe care i-a unit Dumnezeu, omul să nu-i despartă...”, adaugă Biserică, citându-L pe Mântuitorul. Numai păcatul adulterului de care s'ar face vinovat unul din soți dă celuilalt dreptul de a rupe legătura căsătoriei, pângărită prin păcat. Și numai moartea îi desparte vremelnic pe soții care s'au iubit în această viață, pentru ca să-i unească din nou, pentru veșnicie, în cealaltă viață.



MITROPOLITUL ONUFRIE A ÎMPLINIT 68 DE ANI

Înalt Preasfinția Sa, Conf. univ. dr. Onufrie (OCTAVIAN) POP, s-a născut la 22 octombrie 1956, în comuna RODNA, județul Bistriță-Năsăud (România), fiind cel de-al doilea copil al părinților SIMION și MARIA, de profesie agricultori. În comuna natală, a urmat Școala Generală de 8 ani, pe care a absolvit-o în anul 1971. În toamna aceluiași an, s-a înscris la Școala Profesională de Construcții din orașul DEJ, județul Cluj (România), pe care a absolvit-o în luna iunie 1973, calificându-se în meseria de instalator, instalații tehnico-sanitare și de gaze. Între anii 1973 – 1974 a lucrat ca lăcătuș-mecanic – instalații, la Exploatarea Minieră „RODNA”. În perioada 20 septembrie 1974 – 5 ianuarie 1976 a satisfăcut stagiul militar la U.M. 01386/II ROMAN, jud. Neamț.

De la 1 februarie 1976 până la 1 februarie 1977, a lucrat tot la Exploatarea Minieră din RODNA ca maistru mecanic – instalații în subteran, după care s-a hotărât să plece la mănăstire și să îmbrace haina monahală.

La data de 2 februarie 1977, a intrat ca frate la MĂNĂSTIREA NEAMȚ, județul Neamț, din cadrul Mitropoliei Moldovei și Sucevei, avându-l ca stareț pe regretatul duhovnic și arhimandrit EFREM CHISCARIU. După șase luni de ascultare ca ucenic la stăreția mănăstirii, la 6 august 1977, a primit binecuvântarea de a purta reverendă și a fost tuns într-un rasofor primind numele de OLIVIAN. La 1 septembrie 1977, cu binecuvântarea vrednicului de pomenire patriarh IUSTIN MOISESCU, pe atunci Mitropolit al Moldovei și Sucevei, s-a înscris la Seminarul Teologic al MĂNĂSTIRII NEAMȚ, unde, în urma examenului de admitere, a intrat al treilea.

La data de 15 septembrie 1978, s-a transferat la Seminarul Teologic Ortodox BUCUREȘTI și a fost închinoviat la Mănăstirea CĂLDĂRUȘANI din județul Ilfov (România). Aici a îndeplinit mai multe ascultări printre care și cea de econom al mănăstirii. La 9 iunie 1979, în ajunul praznicului Rușaliilor, la slujba vecerniei, a depus voturile monahale, la Biserica MĂNĂSTIRII CĂLDĂRUȘANI, devenind monahul OLIVIAN. În toamna aceluiași an, a fost transferat în interes de serviciu la MĂNĂSTIREA SINAIA, județul Prahova, ca supraveghetor muzeu. Anul următor, 1980, începând cu data de 1 iulie, a fost transferat tot în interes de serviciu la MĂNĂSTIREA COCOȘ din jud. Tulcea, tot ca supraveghetor-muzeu, primind și ascultarea de secretar și contabil al mănăstirii. La 5 octombrie 1980, a fost hirotontit ierodiacon de către regretatul Arhiepiscop dr. ANTIM NICA al Tomisului și Dunării de

Jos. După hirotonie, a urmat cursurile la zi ale Seminarului Teologic din BUCUREȘTI, slujind ca diacon la Biserica Seminarului „Radu Vodă” din BUCUREȘTI.

La sesiunea din luna iunie 1982, după susținerea examenului de diplomă, a devenit absolvent al Seminarului Teologic Ortodox BUCUREȘTI, cu media 7,50. După absolvire, la cererea sa, a primit înalta binecuvântare a Prea Fericitului Părinte Patriarh IUSTIN MOISESCU de ieșire din cuprinsul Arhiepiscopiei Bucureștilor, stabilindu-se în cadrul Arhiepiscopiei Timișoarei și Caransebeșului, la Mănăstirea „Izvorul Miron” din ROMÂNEȘTI, Jud. Timiș, cu binecuvântarea Înalt Preasfințitului Dr. NICOLAE CORNEANU, Mitropolitul Banatului. În perioada 1 iulie – 1 noiembrie 1982, a slujit ca diacon la această mănăstire, după care a fost transferat în interesul serviciului ca preot duhovnic la Mănăstirea „Sfântul Ilie de la Izvor” BOCȘA-VASIOVA, județul Caraș-Severin. Aici a fost hirotonit ieromonah la 6 noiembrie 1982, în Catedrala Mitropolitană din TIMIȘOARA, de către Preasfințitul Episcop Dr. TIMOTEI



SEVICIU al Aradului, Ienopolei și Hălmagiului, pe atunci episcop-vicar al Arhiepiscopiei Timișoarei și Caransebeșului. Timp de aproape 3 ani de zile, aici a fost angrenat într-o serie de lucrări de restaurare a picturii și reconstrucții la Biserica mănăstirii, clădirile anexe și gardurile ce împrejmuiuau mănăstirea.

La 13 mai 1984, lucrările pe care le-a realizat au fost binecuvântate de către Preasfințitul Episcop Dr. TIMOTEI SEVICIU, prin resfințirea Bisericii îmbrăcată în haina de sărbătoare prin noua pictură realizată și lucrările de reparații, iar pentru munca și osteneala depusă i s-a acordat distincția de

SINGHEL, prin hirotiesie. În perioada anilor petrecuți la Mănăstirea BOCȘA-VASIOVA, și-a continuat la seral cursurile Liceului Industrial Nr. 2 din BOCȘA-VASIOVA, în anul 1985, promovând anul IV, după care s-a transferat la Liceul „Traian Vuia” din FĂGET, jud. Timiș.

Ca om de inițiativă și bun organizator, a fost transferat din nou, tot în interesul serviciului, la Mănăstirea „Izvorul Miron” din ROMÂNEȘTI, jud. Timiș, începând cu data de 1 septembrie 1985, pentru a o restaura și de a repune mănăstirea în circuitul turistic național și internațional.

În toamna aceluiași an, 1985, s-a înscris la Liceul „Traian Vuia” din FĂGET, în anul V, curs seral, pe care l-a absolvit în sesiunea iunie 1986, când, în urma susținerii examenelor de diploma și bacalaureat, a obținut media 7,25. La Mănăstirea „Izvorul Miron” din ROMÂNEȘTI a realizat lucrări de amenajare, restaurare, reconstrucție și pictură atât la biserica, cât și la clădirile anexe, fapt ce a făcut ca la 20 iulie 1987, de sărbătoarea hramului, sărbătoare ce coincidea și cu aniversarea a 75 de ani de la punerea pietrei de temelie a Bisericii mănăstirii, de către cel care a ctitorit-o, Dr. ELIE MIRON CRISTEA, primul patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, să i se acorde

prin hirotésie, de către Înalt Preasfințitul Dr. NICOLAE CORNEANU, Mitropolitul Banatului, distincția de PROTOSINGHEL. În calitate de conducător al mănăstirii a reușit să formeze o obște monahală, în anul 1994 numărând 7 viețuitori. La 1 octombrie 1988, după susținerea examenului de admitere, din luna iulie 1988, s-a înscris în anul I la Institutul Teologic de Grad Universitar din SIBIU, care, după evenimentele din decembrie 1989, a devenit Facultatea de Teologie Ortodoxă „Andrei Șaguna” din cadrul Universității „Lucian Blaga” județul SIBIU. În anul 1992, sesiunea iunie-iulie, a devenit licențiat în teologie pastorală a acestei facultăți, susținând lucrarea cu tema: „CANONIZAREA SFINȚILOR ÎN BISERICA ORTODOXĂ”, avându-l ca îndrumător științific pe Arhid. Prof. Univ. Dr. IOAN N. FLOCA, obținând media 9,33.

La sărbătoarea hramului din 20 iulie 1991, cu binecuvântarea Înalt Preasfințitului Dr. NICOLAE CORNEANU, Mitropolitul Banatului, Biserica mănăstirii, restaurată și



repictată, a fost târnosită (sfințită) de către vrednicul de pomenire Episcop EMILIAN BIRDAȘ, pe atunci arhiereu-vicar al Episcopiei Aradului. În toamna aceluiași an, la Mănăstirea „Izvorul Miron”, ROMÂNEȘTI, județul Timiș, au avut loc trei rasoforii și o tundere în monahism.

Tot aici a pus bazele unei foi religioase intitulată sugestiv „VIAȚA MONAHALĂ”, singura de acest gen (în acea perioadă) ce se adresa tuturor monahilor. Această foaie religioasă apărea lunar și a avut colaboratori de marcă ai monahismului românesc. Sub egida mănăstirii au apărut și un număr de 20 cărți semnate de smerenia sa, conținând

poezie, proză, articole și studii cu caracter pastoral-misionar, drept etc.

Din dorința de a-și perfecționa studiile și de a-și lărgi orizontul de cunoaștere în mai multe domenii de activitate, în anul 1991 s-a înscris și la Facultatea de Drept „Nicolae Titulescu” din CRAIOVA, din cadrul Universității CRAIOVA, pe care a absolvit-o în luna iunie 1996 și a devenit licențiat al acesteia în sesiunea februarie 1997, susținând lucrarea cu tema „RĂSPUNDEREA MATERIALĂ A PERSOANELOR ÎNCADRATE ÎN MUNCĂ” obținând media 7,97%, având ca îndrumător științific pe Prof. Univ. Dr. CONSTANTIN BELU. În luna iunie 1995 a înființat, cu sprijinul Primăriei MARGINĂ, jud. Timiș, ziarul local intitulat sugestiv „MARGINĂ” ce a apărut lunar și pe care l-a condus ca redactor șef până în luna septembrie 1995, când, din motive financiare, și-a încetat apariția.

La 1 decembrie 1995, în urma mai multor solicitări de a pleca într-o alta eparhie, a primit binecuvântarea Înalt Preasfințitului Părinte Mitropolit, Dr. NICOLAE CORNEANU al Banatului, de a se reîntoarce la Mănăstirea CĂLDĂRUȘANI, din Județul Ilfov, mănăstirea de metanie a părintelui Olivian. Aici, din lipsa de spațiu și de posturi în schema de personal, a primit o negație, iar Arhiepiscopia Bucureștilor i-a dat binecuvântarea de a se stabili în Arhiepiscopia Târgoviștei, unde regretatul Arhiepiscop Dr. VASILE COSTIN, chiriarul de atunci al locului, l-a numit începând cu

data de 1 februarie 1996, ca preot capelan militar la CENTRUL DE REEDUCARE GĂEȘTI, jud. Dâmbovița, unde a lucrat până la 1 august 2006, când s-a pensionat și a trecut în rezervă cu gradul de locotenent-colonel.

Prin experiența acumulată de duhovnic și pedagog, văzând nevoile acestei unități, a încercat să pună bazele unei activități moral-religioase de excepție. A întocmit programe de asistență moral-religioasă, iar la 12 iunie 1997, sprijinit de cadrele unității și Centrul Eparhial TÂRGOVIȘTE, a pus bazele viitoarei Biserici ce urma să fie închinată „Sfântului Ioan Gura de Aur”, Arhiepiscopul Constantinopolului.



La 5 iulie 1997 au început lucrările de construcție a edificiului, ce au durat doar trei luni de zile. La 15 septembrie din același an, au început lucrările de pictură, realizate de profesorul HORIA CERNĂU din TÂRGOVIȘTE, ajutat de deținuții MARIUS POP și RADU EMILIAN, iar la 13 noiembrie 1997, când se face pomenirea Sfântului Ioan Gura de Aur, Biserica nou construită a fost sfințită de vrednicul de pomenire Arhiepiscop Dr. VASILE COSTIN, Întâistătătorul Eparhiei Dâmbovițene.

Pentru munca și osteneala depusă, Arhiepiscopia Târgoviștei i-a acordat „DIPLOMA DE APECIERE” nr. 4321/11 noiembrie 1997, iar Prea Fericitul Părinte Patriarh TEOCTIST

ARĂPAȘU, al Bisericii Ortodoxe Române, prin GRAMATA PATRIARHALĂ Nr. 326/13 din noiembrie 1997, i-a acordat „CRUCEA PATRIARHALĂ”.

La Centrul de Reeducare GĂEȘTI, județul Dâmbovița, unde a lucrat ca preot militar, a pus bazele unei reviste, sugestiv intitulată „LUMINĂ ȘI SPERANȚĂ”, ce a apărut trimestrial începând cu anul 1996 și până în anul 2006, o revistă de cultură, opinie și informare, ce a depășit granițele țării și se bucura de o largă apreciere. Tot din anul 1996, prin grija sfinției sale, la Centrul de Reeducare GĂEȘTI, a luat ființă Cabinetul de Asistență Religioasă care, din 1999, s-a transformat în Biroul de Asistență Religioasă, dotat cu bibliotecă, icoane, colecții de ziare și reviste etc.

În vederea aprofundării studiilor absolvite, în anul 1998 s-a înscris la cursurile postuniversitare ale Facultății de Drept „Nicolae Titulescu” din CRAIOVA, pe care le-a absolvit în anul 1999 susținând lucrarea de dizertație cu tema „CONSIDERAȚII TEORETICE ȘI PRACTICE ALE TEORIEI GENERALE A DREPTULUI PRIVIND LEGALITATEA ȘI CONSTITUȚIONALITATEA ACTELOR ADMINISTRATIVE”, sub îndrumarea Prof. Univ. Dr. IULIAN NEDELICU, obținând media 10. În paralel cu aceste cursuri, a urmat și cursurile postuniversitare ale Universității „Politehnica” din TIMIȘOARA, pe care le-a absolvit tot în anul 1999, susținând lucrarea de dizertație

cu tema „MANAGEMENTUL RESURSELOR UMANE, SISTEMUL, LOC DE MUNCĂ, STRUCTURĂ ȘI FUNCȚIONARE, PARAMETRII, PERFORMANȚĂ ȘI OBOSEALĂ”, sub îndrumarea Prof. Univ. Dr. IOAN PUGNA, obținând media 9,40.

În urma examenului de admitere susținut în luna ianuarie 1999 la Academia de Științe a Republicii Moldova – Institutul de Filozofie, Sociologie și Drept, din CHIȘINĂU, a devenit doctorand în specialitatea Drept Penal, Criminologie și Drept Penitenciar. La data de 27 aprilie 2001, a susținut public teza de doctorat intitulată „CAUZELE CARE ATENUAEAZĂ ȘI AGRAVEAZĂ PEDEAPSA”, la Academia de Poliție „Ștefan cel Mare” din CHIȘINĂU, sub conducerea științifică a Prof. Univ. Dr. ALEXANDRU BOROI de la Academia de Poliție „Al. Ioan Cuza” din BUCUREȘTI și a consultantului științific, Conf. Univ. Dr. VALERIU BUJOR, fostul rector al Universității de Criminologie – CHIȘINĂU, R. Moldova, consiliul științific specializat al acestei academii conferindu-i titlul de „DOCTOR ÎN ȘTIINȚE JURIDICE” (conform Diplomei de Doctor seria D.R. nr. 1280/21 iunie 2001, eliberată de Comisia Superioară de Atestare a Republicii Moldova).

La data de 20 august 1999, Senatul Universității de Criminologie din Chișinău, prin Ordinul nr. 43/p, l-a numit, prin cumul, asistent universitar la catedra de „Drept Public” (pentru anul universitar 1999-2000).

La data de 28 august 2000, tot Senatul Universității de criminologie din Chișinău, prin Ordinul 35/p, l-a numit, prin cumul, asistent universitar la catedra de „Drept Public” (pentru anul universitar 2000-2001).

La data de 30 aprilie 2001, Senatul fostei Universității de Criminologie CHIȘINĂU – R. Moldova, prin Ordinul nr.17/U.P.Pc., l-a numit, prin cumul, în funcția de lector universitar la catedra de „Drept Public”.

La data de 27 decembrie 2001, în baza hotărârii aceluiași senat al fostei Universității de Criminologie din CHIȘINĂU, prin Ordinul 24b/U.P.Pc., a fost numit, prin concurs, în funcția de lector universitar superior la Catedra de „Criminologie și Drept Penal”.

Prin ordinul nr.78 U.P.P./30 august 2002 al Senatului fostei Universității de Criminologie CHIȘINĂU – R. Moldova, a fost numit, prin concurs, în funcția de conferențiar interimar la Catedra de „Criminologie și Drept Penal” pentru anul universitar 2002-2003.

Prin ordinul 41/p din 13 septembrie 2003, Senatul Academiei de Drept din Chișinău, R. Moldova l-a numit, prin cumul, lector superior la Catedra de Drept Public. De asemenea, prin ordinul 05-542 din 20 octombrie 2004 a fost angajat, prin cumul, în funcția de conferențiar universitar interimar la Catedra de Drept a Facultății de Drept din cadrul Universității de Stat „Alecu Russo” din Bălți – Republica Moldova.

Prin ordinul 05.277 din 29 august 2005, a fost angajat pe o perioada de 5 ani, titular la Catedra de Drept Public în funcția de conferențiar universitar, la Facultatea de Drept din cadrul Universității de Stat „Alecu Russo” din Bălți. De asemenea, prin

ordinul 196-P din 01 septembrie 2017, a fost angajat în postul de conferențiar universitar la Departamentul de psihologie, securitate și drept (Secția criminologie, psihologie și științe socio-umaniste) la Institutul de Științe Penale și Criminologie Aplicată din Chișinău (anul universitar 2017-2018).

Prin ordinul 234-P din 10 august 2018, a fost numit în postul de cercetător științific superior la Departamentul de investigații științifice, cooperare inter-universitară și ghidare în carieră, la Institutul de Științe Penale și Criminologie Aplicată din Chișinău, pentru anul universitar 2018-2019.

Senatul Institutului de Științe Penale și Criminologie Aplicată din Chișinău, prin Hotărârea nr. 6 din 26 octombrie 2018, îi conferă titlul onorific de DOCTOR HONORIS CAUSA, pentru merite deosebite în propagarea criminologiei și științelor penale. Prin ordinul 253-P din 1 aprilie 2019, a fost transferat din postul de cercetător științific superior la Departamentul de investigații științifice, cooperare inter-universitară și ghidare în carieră, în postul de conferențiar universitar la Departamentul de psihologie, securitate și drept (Secția de criminologie, științe juridice și securitate privată), începând cu data de 1 aprilie 2019 și până în prezent.

În perioada anilor 1990-2024, a publicat un număr de 160 lucrări, 105 dintre ele apărând în colecțiile: pastorală, juridică și psihopedagogică, iar celelalte fiind de proză, poezie, istorie, sociologie și tehnologie. Între anii 1985-2024 a publicat, în diferite ziare (periodice și cotidiene) dar și în reviste din țară și străinătate, un număr de peste 400 predici, peste 2500 de articole și studii (diferite domenii), 130 poezii și 35 de articole cu caracter pastoral în limba franceză, recenzând un număr de 118 cărți și prefațând 12 cărți ale unor autori diferiți.

Fără să fim lipsiți de modestie, trebuie să spunem că, despre viața și scrierile sale, s-au scris 18 cărți semnate de diferiți autori.

Pe parcursul anilor a primit în semn de apreciere, pentru activitatea publicistică și literară, mai multe diplome, distincții și premii.

Între anii 1995-2024, a participat la diferite congrese, conferințe și simpozioane, atât în țară, cât și în străinătate, unde au fost dezbătute probleme de interes național și mai ales de reformă penitenciară, la fiecare participare având câte o intervenție și prezentând câte un referat.

Aproape 400 de publiciști și gazetari au consemnat în presa scrisă din țară și din străinătate, între anii 1990-2024, despre lucrările și activitatea publicistică, dar și edilitar-gospodărească a smereniei sale.

În anul 1999 a înființat Buletinul „CUVÂNT ȘI SUFLET” al Bisericii „SFÂNTUL IOAN GURA DE AUR” din cadrul Centrului de Reeducare din GĂEȘTI, județul Dâmbovița, ce apărea trimestrial, iar din anul 2001, a fondat și revista sugestiv-intitulată „PHOENIX”, revistă semestrială ce oferea minorilor și cadrelor penitenciarului posibilitatea de a-și publica materialele și de a le face cunoscute cititorilor, iar în anul 2008, în luna iulie, a înființat Revista „HRANĂ PENTRU SUFLET” a Mitropoliei Autonome Creștin Ortodoxe după Calendar Patristic de Bergamo și Europa, cu sediul în Bergamo, Italia, care apare neîntrerupt până în prezent.

Din cele prezentate se poate vedea că viața pe care a parcurs-o nu a fost o viață liniștită și nici ușoară, trebuind de tânăr să-și ia soarta în mâini, să trăiască numai printre străini, departe de casă și de cei dragi. Valurile acestei vieți l-au purtat de-o parte și de alta a ei, având de-a face cu oameni buni, mai puțin buni, cu oameni răi, dar și cu oameni plini de credință, cu suflet mare și cu frica de Dumnezeu.

Faptul că a fost slujitorul Lui DUMNEZEU și că mai bine de 10 ani și-a desfășurat activitatea într-un Centru de Reeducare (astazi devenind Penitenciar) ca preot militar (locotenent colonel), iar de 16 ani, fiind în calitate de ierarh misionar în Italia și Europa, la Mitropolia Autonomă Creștin Ortodoxă, după Calendarul Patristic, de Bergamo și Europa, cu sediul la Bergamo, Italia, consideră că această slujire a fost chemarea celor pe care i-a păstorit, tinerii și detinutii certați cu legea, și de multe ori respinși de societatea din care au făcut parte și care, pe bună dreptate, au avut nevoie de un prieten adevărat care să se roage în permanență pentru ei, ajutându-i în felul acesta să-și revină, dar și să se ridice din „noroiul în care au căzut”. Acum la 68 ani de viață și la 44 de ani de slujire la altarul credinței ca preot și duhovnic,



dintre care 16 ani ca ierarh și 25 de ani de activitate didactico-științifică și de cercetare în Republica Moldova, nu-și mai dorește nimic, altceva decât să-și ducă crucea vieții până la adânci bătrânețe cu pace, sănătos și în liniște deplină!

Prin Decizia nr.25 din 25 mai 2007, Consiliul Baroului Mehedinți (Drobeta Turnu Severin), jud. Mshedinti, a aprobat la cerere, trecerea pe Tabloul avocaților definitiv, a lui POP OCTAVIAN, domiciliat în mun. Timisoara, jud. Timis, începând cu data de 1 iulie 2007. Prin Decizia nr.30 din 6 Iunie 2007, tot la cerere, POP OCTAVIAN, a fost suspendat din funcția de avocat

definitiv și trecerea sa, pe Tabloul avocaților incompatibili, fiind numit la aceeași dată, ca și conferențiar universitar, la Catedra de Drept Penal, a Facultății de Drept, din cadrul Universității de Stat „Alec Russo”, din Bălți, Republica Moldova.

Prin Decizia nr.63 din 3 octombrie 2017 a Consiliului Baroului Mehedinți (Drobeta Turnu Severin), POP OCTAVIAN, a fost reinscris, tot la cerere pe Tabloul avocaților definitiv, putând a putea pune concluzii la toate instanțele și de a-și putea desfășura activitatea profesională ca avocat titular în cadrul Cabinetului „POP OCTAVIAN”.

Prin Decizia nr.154 din 10 iulie 2018, a Consiliului Baroului Timiș, jud. Timis, tot la cerere, i s-a aprobat înființarea unui Sediul secundar, Cabinet de avocat „POP OCTAVIAN”, pe raza județului Timiș. Alți 17 ani de activitate ca avocat definitiv, expert în domeniul dreptului canonic și penal, fiind doctor în Drept, specialitatea, Drept Penal, Drept Penitenciar și Criminologie.

Revenind la activitatea religioasă, trebuie amintit faptul că, în anul 2019, Mitropolitul dr. Onufrie Pop stabilește un Protocol de comuniune și colaborare cu Asociația

Religioasă Biserica Crestina Ortodoxă Valaha, protocol ce avea sa ducă la constituirea, în anul 2020, a Sinodului acestei asociații religioase, recunoscuta de către Secretariatul de Stat pentru Culte al Guvernului României, în anul 2017 și de către Instanța Ministerului Justiției în anul 2018.

În sesiunea Sfintului Sinod din 20-21 august 2020, Mitropolitul Onufrie, este numit Vicepreședintele Sinodului și al ABCOV și avocatul acesteia. Astfel, ca în data de 2 noiembrie 2020, Instanța Judecătorei Zărnești, jud. Brașov admite Hotărârea Sfintului Sinod; ca definitivă și irevocabilă (dosar nr. 3024/338/2020). După moartea Mitropolitului Ioan Preoteasa, președintele Sfintului Sinod și al ABCOV, la data de 20 septembrie 2022, Mitropolitul dr. Onufrie Pop, devine președintele interimar al celui de-al doilea Sinod (după cel al Mitropoliei de Bergamo și Europa), adică al ABCOV, iar din data de 27 octombrie 2022, după îndeplinirea procedurilor legale ce se impuneau prin legislația Statului Roman, devine Președintele Sfintului Sinod și reprezentantul legal al ABCOV, urmare sentinței date în dosarul nr. 3479/338/2022, soluționat la Judecătoria Zărnești, ju. Brașov și ramasă definitivă prin rejudecarea cauzei aceluiași dosar, la Tribunalul Brașov în data de 30 mai 2023.

Urmare cererii de demisie adresată Sfintului Sinod al ABCOV, la data de 12 februarie 2024, înregistrată sub nr. 277/12 februarie 2024, a demisionat din funcția de președinte, din motive personale și de sănătate. Judecătoria Zărnești, jud. Brașov, a aprobat cererea de demisie (Sentința Civilă, din dosarul nr. 922/338/2 aprilie 2024) și a luat act de numirea Sa, de către Sfintul Sinod al ABCOV, ca președinte de onoare (Hotărârea nr. 289/27 februarie 2024).

Biroul de presă al Mitropoliei de Bergamo și Europa, Italia.

Biroul de presă al Mitropoliei de Bergamo și Europa, Italia.





PASTORALĂ LA NAȘTEREA DOMNULUI, ÎN ANUL 2024,

**A ÎNALT PEA SFINȚITULUI PĂRINTE
† DR. ONUFRIE POP
ARHIEPISCOP ȘI MITROPOLIT**

Nr. 400/ 25 Decembrie 2024

*Preasfințiți și Preacucernici Părinți,
Iubiți frați și surori întru Domnul,*

Zilele acestea întreaga creștinătate ortodoxă sărbătorește Nașterea Pruncului smerit, Hristos Mântuitorul, din Preacurata Fecioară Maria, eveniment care a avut loc în urmă cu două milenii. De atunci și până acum, omenirea care l-a cunoscut pe Iisus Hristos a transformat această zi într-o zi a bucuriei, într-o zi a reunitii, într-o zi a prieteniei și a împăcării.

Prin însăși existența ei, ziua „Crăciunului” este un praznic al iertării, al împăcării, pe care orice om o serbează, chiar și cei mai puțin „religioși”. Vedem astfel că și acum, ca și în zilele când

sărbătorim Sfânta sărbătoare a Învierii, creștinii dedică acestei zile o sumedenie de tradiții locale sau naționale.

M-am bucurat ca și în acest an, cu voia bunului Dumnezeu, să petrec sărbătoarea Nașterii Domnului la casa părintească din comuna Rodna, județul Bistrița Năsăud, aici unde am venit pe lume în urmă cu 68 de ani. Deși părinții au plecat dintre noi și nu mai putem lua această masă de comuniune împreună, cum făceam odinioară, a rămas amintirea lor frumoasă și de aceea îmi respect datoria de a cinste casa părintească în care m-am născut, mai ales în aceste zile deosebite.

Unii dintre frațiiile voastre, trecuți de o vârstă oarecare, înțelegeți acest sentiment care mă încercă, dar cu toate acestea, vedeți că dispar cei dragi, dar sentimentul de bucurie și de comuniune există în continuare? Cei care retrăiesc același sentiment, an de an, dar care poate că nu sunt foarte religioși, găsesc o justificare acestui să-i spunem „fenomen”?

Cel care ne unește, fraților, este Dumnezeu prin dragostea pe care a sădit-o în noi. Chiar dacă în cazul unora pare să nu rodească, tot au sămânța acestei Sfinte virtuți în ființa lor. Cu alte cuvinte, dragostea care ne unește pe cei ce suntem aici, cu cei ce sunt plecați dintre noi, este în Hristos, cum zice și Apostolul Pavel: *„nici adâncul și nici o altă făptură nu va putea să ne despartă pe noi de dragostea lui Dumnezeu, cea întru Hristos Iisus, Domnul nostru”* (Romani 8, 39). Tot același Sfânt Apostol ne dă și un sfat de o profunzime deosebită și ziditoare de suflet: *„Dar tu, o, omule al lui Dumnezeu, urmează dreptatea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blândețea”* (I Timotei 6, 11).

Unii dintre noi rezumă această sărbătoare numai la masa comuniunii, dar alții îl includ în acest praznic și pe Cel sărbătorit, adică pe Iisus Hristos. Biserica, în această perioadă, are o mulțime de colinde frumoase și multe tradiții de care nu se pot bucura de acasă, ci numai din fața unui Sfânt Altar. Să-i judecăm după cum este obiceiul omenesc? Să-i judecăm după dreptate, cum o fac unii dintre noi? Eu spun ca în acest an să ne punem în gând și să nu judecăm pe nimeni. Cum spune și Sfântul Ioan Gură de Aur că „Hristos a înviat și pentru cei ce au postit și pentru cei ce n-au postit”, la fel și acum. Același Hristos se naște și pentru cei ce nu au mers la Biserică, dar și pentru cei ce au mers. Același Hristos s-a întrupat pentru noi toți și tot același este cel care desăvârșește dragostea și bucuria noastră din aceste zile.



Vreme pentru unirea cu Dumnezeu este și pentru unii și pentru alții, chiar și dacă unii au plecat deja. N-au plecat cu toții dintre noi. Pe aceia Hristos îi așteaptă cu brațele deschise, așa cum le întinde un inocent copilăș pentru prima dată, către persoanele dragi pe care le cunoaște. Veșnic inocentul Hristos întinde de două milenii brațele Sale pentru toți creștinii, de toate vârstele și din toate popoarele lumii, să-i îmbrățișeze, pentru că îi cunoaște pe ei și, după cum zice Domnul în Evanghelie, „Dumnezeu cunoaște inimile oamenilor”, dar și tainele și poveștile vieților lor (Luca 16, 15).

Așa că, împreună bucurându-ne, să-l slăvim pe Hristos, să ne bucurăm împreună cu cei dragi, să-i ferim pe cei ce au nevoie de un sprijin, iar pentru lume să ne rugăm să aibă pace, să fie ferită atât de războiul dintre oameni, cât și de războiul dintre popoare.

Încheind cu mesianicul îndemn la pace, vă îmbrățișez cu toată dragostea mea întru Domnul Iisus Hristos, pe fiecare dintre voi, dorindu-vă ani mulți, fericiți și îmbelșugați cu bucurie, progrese și cu faptele cele bune pentru că, într-o oarecare zi, ne vom duce în lumea alor noștri care nu mai sunt printre noi, iar faptele noastre vor fi treptele scării către Împărăția lui Dumnezeu.

*„Dar chiar dacă zambila vestejește,
Și toate îi dau prafului simbrie,
În veci de veci eu știu că dăinuiește
Hristos cel viu și-a Lui Împărăție!” ...*

Al vostru rugător și de bine voitor,



**DR. ONUFRIE POP,
ARHIEPISCOP ȘI MITROPOLIT**



Renovarea Bisericii de la reședința din Rodna, Bistrița Năsăud

**HRANA
PENTRU SUFLET**

Președinte: **Dr. ONUFRIE POP**
Arhiepiscop de Bergamo și Mitropolit Primat
Vicepreședinte: Pr. Vicar Administrativ Marcel Moclinda
Secretar de redacție: Valentina Ciubotaru

Adresa redacției:
Via Alessandro Furietti n° 7
Bergamo – Malpensata, Italia
Cod 24126

Tel. (+39) 328.5906172 Italia
www.octavianrodna.ro
office@octavianrodna.ro
facebook: pop.octavian.73